

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ Χ. ΓΚΟΥΤΖΙΑΗ
Θεολόγου Καθηγητοῦ

Τό Ἡμερολογιακόν εἶναι οὐσιῶδες δογματικόν θέμα

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΑΡΙΣΗΣ
κ. ΙΓΝΑΤΙΟΝ ΜΑΔΕΝΛΙΑΗ

(Ἀνάτυπον ἐκ τῆς ἐφημερίδος «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» Λαρίσης
11, 12, 13, 14 καί 15.4.89)

Ἱεραποστολικά Ἐκδόσεις
«ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
ΑΘΗΝΑΙ 1989

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Αγαπητέ αναγνώστα ό Τερός Χρυσόστομος λέγει, ότι τás κακάς καί άδίκους ένεργείας τών ανθρώπων κατά τής Έκκλησίας Του, τás μετατρέπει εις θετικούς παράγοντας, οί όποιοι αυξάνουν τήν πίστιν τών χριστιανών καί τό έργον τής Έκκλησίας. Φέρει δέ ώς παράδειγμα τούς διωγμούς, τás συκοφαντίας, τás άδίκους επιθέσεις τών ειδωλολατρών καί τών Ιουδαίων κατά τής Πρωτοχριστιανικής Έκκλησίας, οί όποιοι μέ τούς διωγμούς των αντί νά άφανίσουν τήν Έκκλησίαν Αύτη ηύξανε. Ένας Χριστιανός έδιώκετο, ένας μάρτυρας έχυνε τό αίμα του καί έκατό, χίλιοι έγίνοντο Χριστιανοί.

Τό ίδιο τολμώ νά πω ότι συνέβη καί μέ τήν περίπτωση τών όμιλιών καί άρθρογραφημάτων του Τεροκήρυκος τής Λαρίσης π. Ιγνατίου Μαδενλίδη, ό όποιος, κάθε άλλο παρά κακός άνθρωπος είναι, διέπραξεν όμως άδίκημα κατά του Θεού, τής Άληθείας του καί κατά τών Χριστιανών τής Λαρίσης, τούς όποιους έπληροφόρησεν λάθος καί ψευδώς όσον άφορα τό θέμα παλαιόν - νέον.

Ο Θεός έχρησιμοποίησε τό λάθος του π. Ιγνατίου ώς άφορμή διά νά άκουσθῆ ή άλήθεια καί νά τήν πληροφορηθούν όλοι όσοι άγωνιούν νά μάθουν πού πάνε τά Έκκλησιαστικά πράγματα, πού όδηγείται ή Όρθοδοξία, ή Έκκλησία καί ή σωτηρία τής ψυχής των.

Ο Τεροκήρυξ τής Λαρίσης, προκειμένου νά καθησυχάση τίς συνειδήσεις τών ευλαβών Χριστιανών τής Λαρίσης, διεκήρυξεν ότι ή Νεοημερολογιτική Έκκλησία είναι Όρθόδοξος Έκκλησία, ή δέ Έκκλησία τών Γ.Ο.Χ. είναι σχισματική!

Καί πού τό έστήριξε; ότι τήν Έκκλησίαν του τήν αναγνωρίζουν οί ανά τόν κόσμον Έκκλησίες!

Όμιλών καί άρθρογραφών ό Τεροκήρυκας Ι.Μ. ένα καί μόνον σκοπό ειχε, νά πείση τούς Χριστιανούς τής Λαρίσης, ότι πάνε καλά τά πράγματα μέ τό νέο καί τόν οικουμενισμόν, καί ότι θά κολασθούν, καί θά χάσουν τήν ψυχήν τους αν διανοηθούν νά έπιστρέψουν εις τό παλαιόν.

Έπεδίωξε μέ ένα λόγο νά φ ρ ά ξ η τ ό δ ρ ό μ ο τ η ς έ π ι σ τ ρ ο φ η ς τών ευλαβών Νεοημερολογιτών εις τό παλαιόν.

Όλο αυτό έγινε άφορμή νά άρθρογραφήση καί ή ταπεινότης μου από τών στηλών τής ίδιας Έφημερίδος «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» πού άρθρογράφησε καί ό Τεροκήρυκας, ώστε νά άκουσθῆ ή φωνή τής άληθείας στό θέμα Παλαιόν Νέον καί πού είναι τό σχίσμα καί πού είναι ή Όρθόδοξη καί Κανονική Έκκλησία.

Νά λοιπόν πού ό Θεός παρεχώρησε νά θίξη τό θέμα ό π. Ιγνάτιος, νά γίνη δηλαδή άφορμή νά διερωτηθῆ καί νά προβληματισθῆ έντονα ό ευλαβής Λαός τής Λαρίσης καί νά άκούση τήν άλήθειαν επί του θέματος.

Ίσως καί διά τόν π. Ιγνάτιο νά γίνη άφορμή νά προβληματισθῆ καί νά συνειδητοποιήση ότι ήμάρτησεν έναντι του Θεού, έναντι τής άληθείας, έναντι τής Έκκλησίας μέ όσα ειπε καί έγραψε.

Προβαίνοντες εις τήν έκδοσιν σε ιδιαίτερο τεύχος του άρθρου μας πού έδημοσιεύθη εις τήν Έφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» (από 11 έως 15 Απριλίου 1989) σκοπόν έχουμε νά τό έχη κάθε ευλαβής Χριστιανός σε μία συνέχεια όλόκληρο καί νά τό μελετήσει μέ τήν άνεσί του καί ή Χάρις του Θεού ως τόν φωτίση καί ως τόν ενισχύση νά βγάλη τά σωστά συμπεράσματά του.

Μέ άγάπη Χριστού
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΑΗΣ
Καθηγητής Θεολόγος

Α. Τό Ἡμερολογιακόν εἶναι οὐσιῶδες καί δογματικόν θέμα

Αξιότιμε κ. διευθυντά.

Παρακαλῶ ὅπως καταχωρήσητε εἰς τὰς στήλας τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας, τήν παροῦσαν ἀπάντησίν μας ἐπί τοῦ ἄρθρου τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης π. Ἰγνατίου Μαδενλίδη σχετικῶς μέ τό θέμα «Ἡμερολογιακά» («Ἐλευθερία» 18, 21, 22 καί 25 Μαρτίου).

Ὁ ἱεροκήρυξ μέ τό σχετικόν ἄρθρον του, ὑπεστήριξε πρῶτον ὅτι:

«Τό θέμα τοῦ ἡμερολογίου δέν εἶναι ἐορτολογικόν ... δέν εἶναι Δογματικόν».

Δέν θά εἶχαμε λόγους νά διαφωνήσουμε, ἂν ἔτσι πράγματι ἦτο ἡ φύσις καί ἡ οὐσία τοῦ θέματος τῆς ἀλλαγῆς, ἢ διορθώσεως τοῦ ἐορτολογίου ἀλλά αὐτό καθ' ἑαυτό τό θέμα καταβοᾷ ὅτι εἶναι οὐσιῶδες καί δογματικόν. Δέν εἶναι ἡμερολογιακόν θέμα, δηλαδή ἀκριβείας χρόνου. Ἡ μέτρησις τοῦ χρόνου ὑπό τοῦ Α ἢ Β ἡμερολογίου καί ἡ ἀκρίβεια ἢ μή αὐτῶν εἶναι ἔργον ἄλλων. Ἡ Ἐκκλησία ὁμιλεῖ διά τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, μόνον ὅσον ἔχει σχέσιν μέ τό ἐορτολόγιον, τό ὁποῖον διεμορφώθη καί ἐπαγιώθη ἐπ' αὐτοῦ.

Τό ἐορτολόγιον συνδεθέν μετά τοῦ παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου (ὅπως δέχεται καί ὁ π. Ἰγνάτιος Μαδενλίδης) προσέλαβεν ἰδιαιτερότητα τινά ἐκκλησιαστικήν. Ἐπίσης συνεδέθη μέ τήν ὅλη παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καί πρό πάντων διεσφαλίσθη ἡ ἐνότης ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τόν κοινόν συνεορτασμόν ἀπασῶν τῶν ἐορτῶν.

Διά τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ ἐνότης εἰς τόν κοινόν συνεορτασμόν καί εἰς τήν κοινήν λατρείαν, ἀποτελεῖ ὄχι δευτερεύον καί ἐπουσιῶδες θέμα, ἀλλά πρῶτον.

Ἡ καλῶς νοουμένη ἐξέλιξις καί ἐλευθερία εἰς τὰ δευτερεύοντα τῆς λατρείας, δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τόν νεοημερολογιτισμόν, ὁ ὁποῖος ὑπηγορεύθη, ἐπεβλήθη καί συντηρεῖται ἀπό ὅλως ἀντιθέτους λόγους πρὸς τήν Ὁρθοδοξίαν.

Δέν ἐπιδιώκεται καί δέν ἐξυπηρετεῖται διά τοῦ νέου ἡμερολογίου σκοπός λατρευτικός, οὔτε ἡ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων εἰς τήν λατρείαν, ἀλλά ἀντιθέτως ὁ συνεορτασμός καί ἐνότης μέ τούς αἰρετικούς. Μοναδικός καί ἀποκλειστικός σκοπός τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ἦτο ὁ συνεορτασμός μέ τούς αἰρετικούς, καί τοῦτο διά νά ἀποτελέσῃ τό ἐορτολόγιον τό **πρῶτον βῆμα τῆς ἐνώσεως τῶν Ὁρθοδόξων μετά τῶν αἰρετικῶν.**

Αὕτη εἶναι ἡ δεοντολογία τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Ἐρωτοῦμε, ἀγνοεῖ ὁ π. Ἰγνάτιος αὐτήν τήν ἀλήθειαν; Ἄν πράγματι τήν ἀγνοεῖ δέν ἔπρεπε τόσον πρόχειρα νά ὁμιλῇ καί νά γράφῃ. Ἄν δέν τήν ἀγνοεῖ τότε ἐγείρονται πολλά σοβαρά ἐρωτηματικά διά τόν ἱεροκήρυκα. Ἡμεῖς θέλομε νά πιστεύωμεν τό πρῶτον.

Τό νέον Γρηγοριανόν ἢ Παπικόν ἡμερολόγιον εἰσήχθη διά τόν συνεορτασμόν μέ τούς αίρετικούς καί ὡς ἀπαρχή τῆς εἰς τόν Οἰκουμενισμόν ἐνώσεως, ἐγένετο δέ διά τόν λόγον αὐτόν πρόξενος σχίσματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Πρός χάριν λοιπόν τοῦ συνεορτασμοῦ μέ τούς αίρετικούς προεκλήθη τό σχίσμα. Ἀλλά ἡ ἐ ν ό τ η ς τ ο ὕ σ ώ μ α τ ο ς τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς ε ἶ ν α ι δ ό γ μ α δ ο γ μ ά τ ω ν .

Πέραν τούτου, ὁ νεοημερολογισμός προσέκρουσε καί ἄλλως εἰς τό δόγμα, ὥστε νά λέγωμεν ὅτι τό ἡμερολογιακόν εἶναι δύο φορές δογματικόν θέμα. Προσκρούει ἐμμέσως εἰς τό Ἐκκλησιολογικόν δόγμα διότι ἐχρησιμοποιήθη διά νά προωθήσῃ τήν ἐκκλησιολογικήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέ δύο λόγια τήν χαρακτηρίζει:

Π ρ ῶ τ ο ν : ἀρνεῖται τήν Μοναδικότητα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί διακηρύττει τήν θεωρίαν τῶν κλάδων (BRANCH THEORY), κατά τήν ὁποίαν οὐδεμία Ἐκκλησία ἀντιπροσωπεύει τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, καθ' ὅσον αὐτή εἶναι διηρημένη καί κατατετμημένη εἰς ὅλας τὰς ὁμολογίας, αίρέσεις καί εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν.

Δ ε ύ τ ε ρ ο ν : σκοπός τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἡ συνένωσις αὐτῶν τῶν «Ἐκκλησιῶν» διά νά ἐπανασυσταθῇ ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Καί ἀρχή αὐτῆς τῆς ἐνώσεως ἀποτελεῖ, ὁ κοινός συνεορτασμός ὅλων αίρετικῶν καί Ὁρθοδόξων, μέ τό κοινόν νέον ἡμερολόγιον.

Ἐκφραστής αὐτῆς τῆς κινήσεως εἶναι τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τό ὁποῖον συμμετέχει ὡς ἰδρυτικόν μέλος καί ἡ Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπό τό 1948. Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπόν πρὸς χάριν αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς αίρέσεως ἐπεβλήθη τό νέον παπικόν ἡμερολόγιον, ἥτοι νά ἀποτελέσῃ, τό π ρ ῶ τ ο ν β ῆ μ α τ ῆ ς ε ἰ ς τ ό ν Ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι σ μ ό ν ἐ ν ώ σ ε ω ς .

Πόθεν ὁμως προκύπτουν τὰ ἀνωτέρω; Θά ἀναφέρωμεν μόνον δύο ἐκ τῶν πολλῶν πηγῶν - γεγονότων:

Πρῶτον, τήν περιβόητον Ἐ γ κ ύ κ λ ι ο ν τ ο ὕ 1920 τῆς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί δεύτερον τό περιβόητον «Π α ν ο ρ θ ό δ ο ξ ο ν» Συνέδριον τοῦ 1923.

Τί λέγει ἡ Συνοδική ἐγκύκλιος τοῦ Πατριαρχείου; Μέ δύο μόνον λέξεις περιλαμβάνει ὁλόκληρον τήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. (Ἄς μὴν βιασθῇ κανεῖς ἀναγνώστης νά μᾶς πῆ ὅτι φύγαμε ἀπό τό θέμα, διότι θά ἴδῃ ὅτι εἴμεθα ἀκριβῶς εἰς τό θέμα ἀφοῦ ν έ ο ν ἡ μ ε ρ ο λ ό γ ι ο ν καί ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι σ μ ό ς ε ἶ ν α ι ἀλληλένδετα).

Πρῶτον, κηρύσσει τήν προορηθεῖσαν θεωρίαν τῶν κλάδων τοῦ προτεσταντικοῦ οἰκουμενισμοῦ. Αναγνωρίζει ὅτι ὅλαι αἱ αίρέσεις εἶναι «Ἐκκλησίαι Χριστοῦ» καί δέον νά «μὴν λογίζωνται ὡς ξένοι καί ἀλλότριαι, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκεῖοι ἐν Χριστῶ...». Διακηρύσσεται Συνοδικῶς «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» ὅτι αἱ αίρέσεις εἶναι «Ἐκκλησίαι Χριστοῦ»!

Δεύτερον, θεωρεῖ τὰς δογματικάς διαφοράς δευτερευούσας καί ἐπουσιώδεις καί ὡς δῆθεν μὴ ἀποτελούσας ἐμπόδια διά τήν ἔνωσιν τῆς ἀγάπης, «οὐκ ἀποκλείεται ἡ ἔνωσις (εἰς τόν Οἰκουμενισμόν) ὑπό τῶν ὑφισταμένων δογματικῶν διαφορῶν».

Τρίτον, ή ένωσις αυτή θά αρχίση «διά τής παραδοχής ένιαίου ήμερολογίου πρός ταυτόχρονον έορτασμόν τών μεγάλων χριστιανικών έορτών υπό πασών τών Έκκλησιών».

Ίδού ή σχέσις του Νεοημερολογιτισμού μέ τήν αίρεσιν του Οικουμενισμού. Άς σημειωθῆ, ότι οί αίρετικοί τόσον ίκανοποιήθησαν και έπανηγύρισαν διά τήν έκδοσιν τής έγκυκλίου αυτής, ώστε παραμένει και μέχρι σήμερα, ασυγκράτητος, ό ένθουσιασμός τους, διότι μετά δύο χιλιάδες έτη, ν έ α έ κ κ λ η σ ι ο λ ο γ ί α κηρύσσει τό Πατριαρχείον, και ότι διά τόν λόγον αυτόν δέν είχε ποτέ μεγαλυτέραν αποστολήν από αυτήν που ανέλαβε τό 1920!

Ουδείς απολύτως δύναται νά άμφισβητήσει ότι ό νεοημερολογιτισμός ταυτίζεται μέ τόν οικουμενισμόν και ότι έπεβλήθη διά νά ύπηρετήσει αυτόν, εις τόν όποιον, έπαναλαμβάνομεν, συμμετέχει ουσιαστικά ή νεοημερολογιτική Έκκλησία τής Ελλάδος, από τό 1948, ως ίδρυτικόν μέλος του Π.Σ.Ε. (Παγκόσμιον Συμβούλιον Έκκλησιών) και έκτοτε συνεργαζόμενον μέλος.

Τό περιεχόμενον τής έγκυκλίου ταύτης έρχεται εις τελείαν αντίθεσιν προς τήν δισχιστική παράδοσιν τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, και προς τήν δογματικήν αυτής διδασκαλίαν, και κυρίως τήν μ ο ν α δ ι κ ό τ η τ α τ ῆ ς Ό ρ θ ο δ ό ξ ο υ Έ κ κ λ η σ ί α ς ως όμολογεΐται εις τό Θ' άρθρον του Συμβόλου τής Πίστεως: «Είς Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Έκκλησίαν». Ήτοι ή έν λόγω Έγκύκλιος εισάγει εις τόν χῶρον τής Όρθοδοξίας διά πρώτην φοράν εις τήν ιστορίαν τής Έκκλησίας, Έ κ κ λ η σ ι ο λ ο γ ι κ ῆ ν α ί ρ ε σ ι ν.

Άς σημειωθῆ δέ ότι ή έν λόγω Έγκύκλιος έξυμνήθη υπό τών αίρετικών και τών έξ όρθοδόξων οικουμενιστών, ως μνημειῶδες κείμενον, διότι αλλάσσει τήν «Έκκλησιολογίαν».

Ο προωθητής του Οικουμενισμού μεταξύ τών Όρθοδόξων, (τής «Σουηδικής Έκκλησίας») «Αρχιεπίσκοπος» Ουψάλας Νάθαν Σόνδερχμολ, είπεν ότι:

«Τό Πατριαρχείον Κωνσταντινουπόλεως δέν είχε ποτέ μεγαλυτέραν αποστολήν κατά τήν μακράν αυτού ιστορίαν» και επιλέγει: «Ημῶν αί καρδιαί διαπνέονται ζωηρώς από του αυτού ζήλου τής ένώσεως, όστις ένέπνευσε τήν μεγάλην Έγκύκλιον του Οικουμενικού Θρόνου, ήν ούτος απέλυσε κατά τό 1920 προς όλους τούς πιστούς».

Και σύγχρονος επίσημος Προτεστάντης συγγραφεύς, παρατηρεΐ διά τήν Έγκύκλιον ταύτην:

«Έν αντιδιαστολή προς τήν αντίληψιν ταύτην (περί τής άποκλειστικότητος τής Όρθοδόξου Έκκλησίας), ή περίφημος Έγκύκλιος του 1920 του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ή ό π ο ί α ύ π ῆ ρ ξ ε ν ά π ο φ α σ ι σ τ ι κ ῆ διά τήν συμμετοχήν τής Όρθοδοξίας εις τήν Οικουμενιστικήν Κίνησιν, άπευθύνεται γενικῶς προς όλας τάς Έκκλησίας του Χριστου ανά τόν κόσμον, ως δέ έκ του κειμένου αυτής προκύπτει, υίοθετεΐ μ ί α ν ά λ λ η ν ά ν τ ί λ η ψ ι ν τ ο υ έ κ κ λ η σ ι ο λ ο γ ι κ ο υ προβλήματος: εκείνην άκριβῶς, ή όποία κατέστησε δυνατήν τήν συμμετοχήν τών Όρθοδόξων Έκκλησιών εις τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τών Έκκλησιών και τήν Οικουμενικήν Κίνησιν. Βεβαίως, αί δύο αυτάί εκκλησιολογικάί αντίληψεις συνυπάρχουν εις τούς κόλπους τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, άποδεικνύουσαι ούτω εις αυτήν πλείονα του ένός ρεύματα. Ως έκ τούτου καλοῦνται (οί αίρετικοί) νά επιδείξουν πνεῦμα

κατανοήσεως διά τās παρατηρουμένας αυτάς άντινομίας εις τās θέσεις τής ορθοδόξου εκκλησιολογίας εναντι τών έτεροδόξων».

Είμαι άπειρα τά εγκώμια τών αίρετικών και «Ορθοδόξων» Οικουμενιστών διά τήν έν λόγω Έγκύκλιον. Ένδεικτικώς θά αναφέρωμεν μόνον τήν δήλωσιν του μεγάλου «Ορθοδόξου» Οικουμενιστου του «Αρχιεπισκόπου» Θυατείρων Αθηνάγου Κοκκινάκη, ό όποιος λέγει:

«Η Ορθοδοξία έξηλθε τών τοιχωμάτων αυτης και έδημιούργησε σχέσεις και επεδίωξε συνεργασίαν ήδη από του 1920 διά τής περιφήμου Έγκυκλίου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, συνετέλεσεν εις τήν έναρξιν τής Οικουμενικής Κινήσεως και τήν ίδρυσιν του Παγκοσμίου Συμβουλίου τών Εκκλησιών. Όλη ή οικουμενιστική και ειρηνιστική ενέργεια του Οικουμενικού Πατριάρχου Αθηνάγου ουδέν άλλο είναι παρά ή σ υ ν έ χ ρ ι α τ ή ς Έ γ κ υ κ λ ί ο υ έ κ ε ί ν η ς τ ο υ 1920 έ π ε κ τ ε ι ν ο μ έ ν η π ρ ό ς τ ά ς ν ε ω τ έ ρ α ς ά ν ά γ κ α ς και π ρ α γ μ α τ ι κ ό τ η τ α ς».

Ολίγα και διά τό δεύτερον γεγονός, ήτοι τό Συνέδριον τής Κωνσταντινουπόλεως, του 1923' δέν ύστερει και τό Συνέδριον τής Κωνσταντινουπόλεως τό 1923, τό όποιον συνεκλήθη κυρίως διά νά αποφασίσει (εις εκτέλεσιν τής πατριαρχικής Έγκυκλίου του 1920) περί τής εισαγωγής του νέου Γρηγοριανου ήμερολογίου, διά νά αποτελέση τήν εις τόν Οικουμενισμόν άπαρχήν τής ένώσεως όλων τών Εκκλησιών !! (*)

Ο Μελέτιος Μεταξάκης (Οικουμενικός Πατριάρχης και πρόεδρος αυτου του Συνεδρίου) εις τήν προσφώνησίν του προς τούς συνέδρους τονίζει ότι δέον νά «έκτιμηθί ιδιαιζόντως ό σκοπός όπως επιτύχωμεν τόν ταυτόχρονον έορτασμόν ύφ' όλου του Χριστιανικού κόσμου τών δύο μεγάλων αυτου έορτών: τής Γεννήσεως του Χριστου και τής Αναστάσεως».

(*) Σημ.: Τό Πανορθόδοξον δήθεν Συνέδριον του 1923, ήρξατο τās εργασίας του τήν 10ην Μαΐου, πλήν όμως δέν προσήλθον αντιπρόσωποι έξ ουδεμιάς τών Ορθοδόξων Εκκλησιών. Απουσίαζον χαρακτηριστικώς (έκ του Συνεδρίου) τά Πατριαρχεία Α λ ε ξ α ν δ ρ ε ί α ς, Α ν τ ι ο - χ ρ ε ί α ς και Τ ε ρ ο σ ο λ ύ μ ω ν, γεγονός όπερ εκ τών προτέρων καταδικάζει τό έν λόγω Συνέδριον νά παραμείνη, έφ' όσον συνέχισεν τās εργασίας του, ως έν παράνομον και ληστρικόν συνέδριον, τό όποιον επείγεται νά εισαγάγη και άλλας καινοτομίας πλήν τής Η μ ε ρ ο λ ο γ ι α - κ ή ς.

Πρό τής τοιαύτης καταστάσεως έν πανικῶ ό Πατριάρχης Μελέτιος, διά του ύπ' αριθ. 2001 τηλεγραφήματός του προς τόν Αθηνών, αναφέρει τήν κατάστασιν και τήν απόφασίν του, περί έναρξεως τών εργασιών, αλλά και τήν σφοδράν επιθυμίαν του νά προσέλθουν και αι άλλαι τρεις Εκκλησίαι: Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων.

Η Σύνοδος τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, λαβούσα γνώσιν του ως άνω τηλεγραφήματος αποφασίζει «ν' αναθέση τῶ Αθηνών Χρυσοστόμῳ, ίνα ενεργήση παρά τη Κυβερνήσει, όπως συντελέση αυτη, ίνα και τά τρία Πατριαρχεία μετάσχῳσι τών εργασιών του Συνεδρίου, αφού τό ζήτημα τής διευθετήσεως του ήμερολογίου επείγει και ή άποχή αυτών θά ήδύνατο νά ματαιώση αυτην». (Θεοκλήτου Στράγκα, Ιστορία Εκκλησίας Ελλάδος, τόμος Β', σελ. 1145, Αθηναι 1970).

Παρά ταυτα όμως, τήν 10ην Μαΐου 1923 ήμεραν Πέμπτην, άρχισαν αι εργασίαι του Συνεδρίου. Εκ τών παρόντων 6 Μητροπολιτών, οι 4 ήσαν Μασόννοι (:) ήτοι ό Μελέτιος Μεταξάκης, ό Αμερικης Αλέξανδρος, ό Νικαίας Βασίλειος και ό Δυρραχίου Ιάκωβος.

Επομένως, πρόκειται περί συνεδρίου παρανόμων και δούλων τής Έβραιομασονίας. Αυτό όμως τό Συνέδριον απέφασισε τήν αλλαγήν του Ημερολογίου διά τήν «Παγχιριστιανικήν ένότητα» (=Παναίρετικήν ένότητα).

Άς μή διερωτώνται, λοιπόν, οι εύλαβεις νεοημερολογίται, διατί έφθασεν ό Νεοημερολογιτισμός σήμεραν εις αυτό τό σημείον, αλλά άς ιδουν ποιοι τούς ώδήγησαν μέχρις εδώ, και ποιοι τούς κρατούν εις τό σκότος.

Ο δέ παρασταθείς αίρετικός (τί ήθελε ο αίρετικός τούτος και εκάθισε μάλιστα δεξιά του Πατριάρχου;) αγγλικανός «ἐπίσκοπος» Όξφόρδης GORE, πρόεδρος τότε της οίκουμνικης κινήσεως, ο οποίος έσπευσε να είναι παρών εις τό συνέδριον αυτό (!) έτόνισε μεταξύ άλλων ότι ή προσέγγις της Αγγλικανικης Προτεσταντικης Έκκλησίας, απέτέλεσεν τό ένα σημαντικό βήμα διά τήν ένωση εν τῷ Οίκουμνισμῷ και συνεχίζει επί λέξει:

«Τό δεύτερον βήμα θά μās κάμη τό ήμερολογιακόν ζήτημα, τό όποιον θά μās φέρη εις τόν συνορτασμόν τῶν έορτῶν».

Και ο Πατριάρχης δηλώνει: «εἴμεθα διατεθειμένοι να δεχθῶμεν τό νέον ήμερολόγιον».

Και εις τήν σχετικήν απόφασιν πού έλαβεν τό Συνέδριον, τονίζει ότι ή εισαγωγή του νέου ήμερολογίου «είναι ο πρώτος λίθος διά τό οικοδόμημα της ένώσεως πασῶν τῶν Έκκλησιῶν του Θεοῦ».

Κρίνεται απαραίτητον να αναφερθῶσιν αι ένθουσιῶδεις κρίσεις τῶν αίρετικῶν και διά τό συνέδριον τούτο:

Ο «ἀρχιεπίσκοπος» Ουψάλης Νάθαν Σόνδερχμπολ έγγραφε προς Μεταξάκην:

«Εὐχαρίστως ένωτίσθην τήν ανακοίνωσιν ήν τό Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως απέστειλέ μοι και χαίρω, διότι τό Πανορθόδοξον Συνέδριον κατέληξεν εις τόσον μεγάλα αποτελέσματα. Φρονῶ ότι τό Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως έχει μεγαλυτέραν αποστολήν ὅ σ η ν δ έ ν ε ἰ χ ε π ο τ έ κατά τήν μακράν αὐτοῦ ιστορίαν...».

Κατά τούς «Έκκλησιαστικούς Καιρούς» του Λονδίνου:

«Η εισαγωγή του Γρηγοριανου ήμερολογίου τυγχάνει, μόνον μέρος της παγκοσμίου προς τό όμοιόμορφον και τήν απλότητα του ήμερολογίου κινήσεως...».

Έφημερίδες της Πράγας και του Βερολίνου αναφέρουν ότι αι υπό του Πανορθόδοξου Συνεδρίου ληφθεῖσαι σχετικαί αποφάσεις επί του ήμερολογιακού ζητήματος έχουν «κ ο σ μ ο ἰ σ τ ο ρ ι κ ή ν σ η μ α σ ί α ν».

Και ο Μελέτιος Μεταξάκης κατηγορηματικά. λέγει:

«Ο τρόπος της τηρήσεως ταύτης ή εκείνης της νηστείας, τό πατριαρχικόν ή συνοδικόν σύστημα εν τη διοικήσει της Έκκλησίας, ο γάμος ή ή άγαμία τούτων ή εκείνων τῶν βαθμούχων της ίερωσύνης, ή τοιαύτη ή τοιαύτη ένδυμασία του κλήρου, ο έορτασμός τῶν χριστιανικῶν έορτῶν κατά τούτο ή εκείνο τό ήμερολόγιον και άλλα παρόμοια ανήκουν εις τήν τάξιν τῶν στοιχείων εκείνων, τά όποια αποτελοῦσι τόν έξωτερικόν βίον της εκκλησίας, και τά όποια ως τοιαῦτα, είναι δεκτικά μεταβολῆς...».

Τό Πανορθόδοξον Συνέδριον είναι μία πανηγυρική διάψευσις της κατά της Ανατολής προσαπτομένης κατηγορίας ως άμεταβλήτου !!

Εἶναι λοιπόν, ο Νεοημερολογιτισμός Οίκουμνισμός, ή όχι; Μόνον εκείνος πού είναι δέσμιος του Οίκουμνισμού και δούλος τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, δέν θά δώση τήν απάντησιν πού προκύπτει από τά άνωτέρω. Υπό τό φῶς λοιπόν της άληθείας τό έορτολογικό θέμα λαμβάνει καθαρά, διαστάσεις πολλαπλῶς δογματικῆς.

Η άλλαγή του ήμερολογίου λοιπόν έγινε διά τόν οίκουμνισμόν και παραμένει διά τόν οίκουμνισμόν, ο οποίος έδωκε πρό έτῶν έντολήν να

έξαφανισθῶν οἱ παλαιοημερολογῖται, διὰ νά προχωρήσουν καί εἰς τό κοινόν Πάσχα καί εἰς τήν ὀλοκλήρωσιν τῶν σχεδίων των.

Ἀλλά ὑπάρχει καί κάτι ἀκόμη, οὐσιωδέστερον καί πρωτεῦον πού ἀφορᾷ τήν ἡμερολογιακήν καινοτομίαν. Ὁ νεοημερολογιτισμός ἀπό τό 1582, ὅτε ἐνεφανίσθη, ἀποτελεῖ διὰ τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, παπικήν καινοτομίαν, αἴρεσιν καί ὡς τοιαύτη κατεδικάσθη καί ἀπεκλείσθη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας δι' ἀποφάσεων Πανορθοδόξων Συνόδων.*)

Τάς ἀποφάσεις τῶν σχετικῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 1583, 1587 καί 1593, ἀναφέρει ρητῶς ὁ πρωτεργάτης τῆς καινοτομίας Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, τονίζων ὅτι, κατεδίκασαν αὐταί αἱ Σύνοδοι τό νέον ἡμερολόγιον. Ἰδού: «Ἐπισημότερον ἀπεκρούσθη τό ἡμερολόγιον μετά τριετίαν, ὑπό τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθούσης ἐνδημούσης Συνόδου τό 1593, ἧς συμμετέσχον ἐκτός τοῦ Ἱερεμίου, ὁ Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς, ἐπέχων καί τόν τόπον τοῦ Ἀντιοχείας καί ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος καί πλείστοι ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ἐχαρκτηρίσθη ἐν αὐτῇ, ὡς ν ε ω τ ε ρ ι σ μ ό ς ἀ ν τ ι β α ί ν ω ν εἰ ς κ α ν ό ν α ς κ α ί δ ι α τ ά ξ ε ι ς τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς» (Ἐκκλησιαστικός Κῆρυξ, φ. 146 / 1918).

Ὁ αὐτός συγγραφεύς εἰς τό ἔργον του «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων» καί ἐν σελίδι 482, λέγει: «Μεταβάς δέ εἰς Κωνσταντινούπολιν (ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος ὁ Δ') τῷ ἔτει ἐκείνῳ, συμμετέσχε τῆς ἐκεῖ συγκροτηθείσης Συνοδικῆς διασκέψεως π ρ ό ς ἀ π ο κ ή ρ υ ξ ι ν τ ο ῦ Γ ρ η γ ο - ρ ι α ν ο ῦ Ἡ μ ε ρ ο λ ο γ ί ο υ, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐσκόπει ἡ Λατινική Ἐκκλησία νά παρὰ π λ α ν ή σ η τ ο ῦ ς Ὁ ρ θ ο δ ό ξ ο υ ς... Ἀλλ' οἱ Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι καί θεολόγοι, ἐν οἷς ἐπρώτετε τότε ὁ Μελέτιος Πηγᾶς, διαδεχθεῖς τόν Σίλβεστρον ἐν τῷ Πατριαρχικῷ τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνῳ, δραστηρίως ἀ π έ κ ρ ο υ ο ν τόν ἀπό τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας κίνδυνον' τῆς ἀποκρούσεως ταύτης συμμετεῖχε διὰ τοῦ πατριαρχικοῦ αὐτοῦ κύρους, καί ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος ὅστις φαίνεται ὅτι μετά τήν κ α τ α δ ί κ η ν τ ο ῦ Γ ρ η γ ο ρ ι α ν ο ῦ Ἡ μ ε ρ ο λ ο γ ί ο υ μ ε τ έ β η εἰ ς Ἱ ε ρ ο σ ό λ υ μ α». Ὁ δέ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ἐν τῷ ἔργῳ του «Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως» καί ἐν σελίδι 4, τήν ἐν λόγῳ Σύνοδον ὀνομάζει Οἰ κ ο υ μ ε ν ι κ ή «...κατά δέ τῆς αἰ ρ έ σ ε ω ς τ ο ῦ Ν έ ο υ Κ α λ ε ν δ α ρ ί ο υ (νέον ἡμερολόγιον) ἀπεφάνθη ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλη Οἰ κ ο υ μ ε ν ι - κ ή Σύνοδος τῷ 1593».

ΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ ἀπόφασις τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1583

Ἡ ὑπό τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1583 ἐκδοθεῖσα καταδικαστική ἀπόφασις, ἡ ὁποία καί ἀπεστάλη ὑπό τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου πρὸς ἀπάσας τάς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἔχει οὕτω:

(*) Σημείωσις: Τά ἀνωτέρω ἅπαντα ὅπως καί ἄλλα ἔτερα σχετικά ὑπάρχουν εἰς τήν ἐργασίαν μας «Ἐλεγχος καί ἀνατροπή τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδου», Ἀθῆναι 1985 ὡς καί εἰς τόν Α' τόμον «Ἐκκλησιολογικά Θέματα», Ἀθῆναι 1980.

«Σιγγίλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως Ἐγκυκλίου τοῖς ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς εἰς τό μή παραδέχεσθαι τό νεώτερον Πασχάλιον ἢ Καλανδάριον τοῦ καινοτομηθέντος μηνολογίου, ἀλλ' ἐμμένειν τοῖς ἅπαξ καί καλῶς διατυπωθεῖσι παρὰ τοῖς Ἁγίοις 318 (τριακοσίοις δέκα ὀκτώ) Θεοφόροις Πατρῶσι τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Πρώτης Συνόδου μετ' ἐπιτιμίου καί ἀναθέματος.

.....
Ζ. Ὅποιος δέν ἀκολουθεῖ τά ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αἱ ἑπτὰ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἐθέσπισαν καί τό Ἅγιον Πάσχα καί τό Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νά ἀκολουθῶμεν καί θέλει νά ἀκολουθῆ τό νεοεφεύρετον Πασχάλιον καί Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καί ἐναντιώνεται εἰς αὐτά ὅλα, καί θέλει νά ἀνατρέψῃ καί νά χαλάσῃ τά πατροπαράδοτα δόγματα καί ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἔχει τό ἄ ν ἄ θ ε μ α καί ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καί τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρευς ἃς εἶναι.

Η. Ἐσεῖς δέ οἱ εὐσεβεῖς καί ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καί ἐγεννήθητε· καί ὅταν τό καλῆσῃ ὁ καιρός καί ἡ χρεία, αὐτό τό αἷμα σας νά χύσετε διὰ νά φυλάξετε τήν πατροπαράδοτον Πίστιν καί ὁμολογίαν σας καί φυλάγεσθε ἀπό τῶν τοιούτων καί προσέχετε, ἵνα ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός σᾶς βοηθεῖ ἅμα καί ἡ εὐχή τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.
Ἔτος ἀπό Θεανθρώπου ἀφπγ' (1583) Ἰνδικτιῶνος ΙΒ' Νοεμβρίου Κ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΣΙΑΒΕΣΤΡΟΣ

καί λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες».

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Παπισμὸς μετήρχετο πᾶν μέσον διὰ νά ἐπιβάλλῃ τήν καινοτομίαν καί ἔτερα Σύνοδος ἐν ἔτει 1587 ὁμοίως κατεδίκασεν τήν καινοτομίαν, ἀλλὰ ἐπισημότερον αὕτη κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Πανορθόξου Συνόδου τοῦ 1593, τῆς ὁποίας ὁ Η' Κανὼν διαγορεύει τά κάτωθι:

«.....

Κανὼν ὄγδοος. Ἀσάλευτος διαμένειν βουλόμεθα τό τοῖς πατρῶσι διορισθέν περί τοῦ ἁγίου καί σωτηρίου Πάσχα· ἔχει δέ οὕτως: Ἄπαντας τούς τολμῶντας, παραλύειν τούς ὄρους τῆς ἁγίας καί οἰκουμενικῆς μεγάλης Συνόδου, τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ Θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου περί τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καί ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένειεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τά καλῶς δεδιδαγμένα· καί ταῦτα εἰρήσθω περί τῶν λαϊκῶν, εἰ δέ τίς τῶν προεστώτων τῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, μετὰ τόν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καί ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν ἰ δ ι α ζ ε ι ν κ α ι μ ε τ ἄ τ ῶ ν Ἰ ο υ δ α ῖ ω ν ἐ π ι τ ε λ ε ῖ ν τ ὁ Π ἄ σ χ α, τοῦτον ἢ ἁγία Σύνοδος, ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας· δεῖ γάρ στοιχεῖν τῷ τῶν πατέρων κανόνι μέχρι καί σήμερον Θεοῦ χάριτι· ὄν καθό δή καί τά λοιπά, ἢ Θεοῦ ἐκκλησία διαφυλάττει. Ζρα' Φεβρουαρίου 16».

† Ο Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ
† Ο Αλεξανδρείας ΜΕΛΕΤΙΟΣ (Πηγᾶς)
† Ο Ἱεροσολύμων ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

Σχετική εἶναι καί ἡ ἀπόφασις τῆς κατά τό ἔτος 1848 συγκληθείσης Πανορθόδοξου Συνόδου, ἡ ὁποία διά νά ἀναχαιτίσῃ τόν ἐκ τῆς Δύσεως κίνδυνον ἐξέδωκε τήν κατωτέρω Ἐγκύκλιον:

«Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος - ἐπί Πατριάρχου Ανθίμου ἐν ἔτει 1848.

Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρά τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν κατελέγει ἐλλιπῆ τήν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινα καί ὁ τολμῶν ἢ πράξαι ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη καθυπεβλήθη εἰς τό αἰώνιον ἀνάθεμα διά τό βλασφημεῖν εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὡς μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καί Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Τό φορικτόν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαί Σύνοδοι, ὁ χορός τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατά τόν ψαλμωδόν, κατάραν ὡς ἱμάτιον, κᾶν τε Πάπαι, κᾶν τε Πατριάρχαι, κᾶν τε λαϊκοί, κᾶν τε κληρικοί, κᾶν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ».

† ΑΝΘΙΜΟΣ ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

† ΙΕΡΟΘΕΟΣ ἐλέω Θεοῦ Πάπας καί Πατριάρχης Αλεξανδρείας καί πάσης Αἰγύπτου.

† ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

† ΚΥΡΙΑΛΛΟΣ ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καί αἱ περί αὐτοῦς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

Αἱ ἐν λόγῳ ἀποφάσεις, δέν ἔχουν ἀπλῶς τόν χαρακτήρα κανόνων, ἀλλά τελεσιδίκων ἀποφάσεων Πανορθόδοξων Συνόδων, κεκτημένων, ὡς λέγει ὁ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, Οἰκουμενικόν κῦρος. Καί τοῦτο διά δύο λόγους: Πρῶτον. Συμμετεῖχεν ἡ Καθολικὴ Ὀρθοδοξία διά τῶν Πατριαρχῶν Τῆς καί δεύτερον, αἱ Πανορθόδοξοι αὗται Σύνοδοι, στοιχοῦσιν ἀπαρασαλεύτως πρὸς τήν ἐσωτερικὴν πνευματικὴν ἀλληλουχίαν τοῦ ἐνός Ὀρθόδοξου πνεύματος ὅλων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὥστε δύναται νά λογίζονται ὡς ἀ ν α π ὀ σ π α σ τ ο ς σ υ ν ἔ χ ε ι α Α ὕ τ ῶ ν.

Ἀντιθέτως, ἡ ἐγκύκλιος τοῦ 1920 καί τό Συνέδριον τοῦ 1923, πού ἀπεφάσισε τήν ἀλλαγὴν, καί ὅλος ὁ σκοτεινὸς μηχανισμὸς, τόν ὁποῖον ἐκίνησεν ὁ Οἰκουμενισμὸς, διά τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καί Ἐπισκόπων, (ὄρα αὐτόθι) εἶναι ἐκ δ ι α μ ἔ τ ρ ο υ ἀ ν τ ῖ θ ε τ ο ς καί πρὸς τὰς Πανορθόδοξους καί Οἰκουμενικὰς Συνόδους καί ὀλόκληρον τήν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν.

Εἶναι λοιπόν κάθε ἄλλο παρά δευτερεῦον θέμα καί ἐπουσιῶδες ἢ ἡμερολογιακή καινοτομία τοῦ 1924. Εἶναι δογματικῆς φύσεως πρωτεῦον καί οὐσιῶδες θέμα.

- Ὡστε ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν δέν ἀγωνίζεται διά τήν ἀκρίβειαν τοῦ Α' ἢ Β' ἡμερολογίου, ἀλλά διά τήν παραδοθεῖσαν δισχλιετῆ καθαγιασμένη ἐορτολογική παράδοσι καί διά τήν ἐνότητα τῶν ὀρθοδόξων εἰς τόν κοινόν ἐορτασμόν.

- Τό νέον παπικόν ἢ γρηγοριανόν ἡμερολόγιον εἰσήχθη διά νά καταργήσῃ ἀκριβῶς αὐτήν τήν εἰς τόν κοινόν ἐορτασμόν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων καί νά ἐγκαινιάσῃ τήν ἐνότητα μέ τούς αἰρετικούς διά τοῦ συνεορτασμοῦ μέ αὐτούς διά τοῦ νέου ἡμερολογίου.

- Ἀπό τήν ἀποψη αὐτή τό νέον παπικόν (ἢ διορθωμένο) ἡμερολόγιο ἀπετέλεσε τό πρῶτο βῆμα ἐπιβολῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους.

- Τό νέον ἡμερολόγιον εἶναι καταδικασμένον ἀπό τήν Ὁρθοδοξίαν, τό ἐπέβαλον δέ αἱ σκοτειναί δυνάμεις τῶν οἰκουμενιστῶν.

- Τό ἡμερολογιακόν δέν εἶναι δευτερεῦον καί ἐπουσιῶδες ἀλλά μέγα ἐκκλησιαστικόν θεολογικόν - Κανονικόν καί Δογματικόν θέμα.

Αὐτά προκύπτουν ἀπό ὅσα ἐξεθέσαμεν ἐν ὀλίγοις καί θά προκύψῃ καί εἰς τήν συνέχεια.

Β. Ποιοι οί σχισματικοί;

Ερχόμεθα εις τό δευτερον θέμα πού ἔθιξε ὁ ἱεροκῆρυξ τῆς Λαρίσης π. Ἰγνάτιος Μαδενλίδης:

«Τά Πατριαρχεῖα λέγει καί οἱ ἄλλες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, πού ἀκολουθοῦν τό παλαιόν ἡμερολόγιον ...δέν διέκοψαν τήν μυστηριακὴν κοινωνίαν μέ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί τήν Ἑλλαδικήν Ἐκκλησίαν τοῦ διορθωμένου ἡμερολογίου, ἀλλ' οὐδ' ἐπί στιγμὴν ἀνεγνώρισαν τήν ἀνταρσίαν τῶν παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος».

Ἐπειδὴ τά Πατριαρχεῖα καί αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησίαι δέν ἀπεκήρυξαν καί δέν διέκοψαν (παρὰ τὰς διαμαρτυρίας των) τήν ἐπικοινωνίαν μέ τήν νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν, αὐτό (κατὰ τόν π. Ι.Μ.) εἶναι κριτήριον, ὅτι ἡ Ν.Ε. εἶναι ἡ ὀρθόδοξος καί κανονικὴ ἐκκλησία, ἐνῶ τό γεγονός ὅτι μέ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. δέν ἐπικοινωνεῖ καμμία ἄλλη Ἐκκλησία, αὐτό εἶναι κριτήριον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἐκείνη πού βαρύνεται μέ τό σχίσμα, δηλαδή εἶναι σχισματικὴ!

Ἀπαντῶμεν:

Ὡς πρὸς τό ὅτι πράγματι ἡ ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων καί ἡ ἐν γένει ἐπικοινωνία ἀποτελεῖ ἐξωτερικὴν ἔκφρασιν ἐνότητος εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ τοῦτο δέν εἶναι κριτήριον, ὅτι ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία, εἶναι καί ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, οὔτε ὅτι ὅσοι ἐπικοινωνοῦν μαζί της, ἀποτελοῦν τήν καθολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ὄρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει οὐσιῶδες χαρακτηριστικὴν τὴν ἐνότητα καί ταυτότητα εἰς τὴν Δογματικὴν πίστιν ἢ ὅποια ἀπαραιτήτως πρέπει νά εἶναι ἀκαινοτόμητος καί ἀπαραχάρακτος, Πατερικὴ καί Ἀποστολική. Ἡ ἐπικοινωνία καί ἀλληλοαναγνώρισις εἶναι δευτερεῦον καί ἐπουσιῶδες.

Ἡ ἀληθὴς ἐνότης θεμελιούται καί ἐκκινεῖ ἐκ τῆς μιᾶς πίστεως καί ὁμολογίας. Δέον λοιπόν νά ἐξετασθῇ ἂν ἡ νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί οἱ ἀνά τόν κόσμον μετ' αὐτῆς ἐπικοινωνοῦσαι, ἔχουν τὴν Ὄρθοδοξίαν ἀκαινοτόμητον καί τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν ἀπαρασάλευτον. Ἐάν ναί, εἶναι τότε ἡ Ὄρθόδοξος Ἐκκλησία, ἂν ὄχι δέν εἶναι ἡ Ὄρθόδοξος Ἐκκλησία. Αὐτό ὅμως οὐδόλως ἀπησχόλησεν τὸν ἱεροκῆρυκα τῆς Λαρίσης ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἀποσιώπησε τὰς φοβερὰς παραχαράξεις τῆς δογματικῆς πίστεως καί ἰδιαιτέρως τῆς Ἐκκλησιολογίας, διὰ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923, τὴν εἴσοδον καί συμπόρευσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ μέ τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) τὴν ὑπερεκκλησίαν αὐτὴν τοῦ οἰκουμενισμοῦ κλπ.

Δέν εἶναι ἡ Ὄρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Ἑλλαδικὴ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία, διότι δέν διαφυλάσσει τὴν ἀποστολικὴν πίστιν ἀκαινοτόμητον, δέν εἶναι θεματοφύλαξ τῆς παραδοθείσης πίστεως. Ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία δέν διέπραξε μίαν στιγμιαίαν ἀντικανονικὴν πράξιν, καί δέν ἐκήρυξε μίαν κακοδοξίαν ἀπλῶς, ἀλλὰ ἐμπλακεῖσα εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί δεχθεῖσα τό νέον ἡμερολόγιον, διαπράττει συνεχῆς ἀδίκημα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, τό ὅποῖον προεκτείνεται καί εἰς τὴν ἐχθρικὴν καί ἐπίβουλον διάθεσιν

κατά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δέν εἶναι νέον τί, ἀλλά ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς πρό τοῦ 1924 Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦτο δέν εἶναι αὐθαίρετον, διότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ταυτίζεται ὀντολογικῶς πρός τήν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ διαφοροποιήθηκε ἡ νεοημερολογικὴ.

Τό γεγονός λοιπόν ὅτι κοινωνοῦν μετ' αὐτῆς καί τήν ἀναγνωρίζουν οἱ ἀνά τόν κόσμον ἔκκλησiai εἶναι ἀστέιον ἐπιχείρημα γιά νά ἀποδείξη ὅτι αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἀντιθέτως ἀποτελεῖ τρομακτικὴν ἀποκάλυψιν τῶν διαστάσεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς φθορᾶς τῶν «Ὁρθοδόξων». Εἶναι ἀπαραίτητος λογικὴ ἀκολουθία, ἐφ' ὅσον ὅλοι συμμετέχουν εἰς τόν οἰκουμενισμόν καί ὑπέστησαν οἰκουμενιστικὴν φθοράν εἰς τήν δογματικὴν πίστιν, νά ἀλληλοπεριχωροῦνται καί νά ἀλληλοαναγνωρίζονται.

Καταδικάζει ἑαυτόν μέ τό ἐπιχείρημά του ὁ π. Ι.Μ. Σημειωθήτω καί τοῦτο ἀκόμη, ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία καί οἱ ἀνά τόν κόσμον μετὰ αὐτῆς κοινωνοῦσαι δέν ἀναγνωρίζουν τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. διότι δέν συμπορεύεται εἰς τήν οἰκουμενιστικὴν πορείαν, ἀλλά καί διότι π ρ ὠ τ η ἡ Ἐ κ κ λ η σ ι α τ ὶ ν Γ . Ο . Χ . δ έ ν τ ά ς ἀ ν α γ ν ω ρ ί ζ ε ι , δ ι ά τ ῆ ν έ κ τ ρ ο π ῆ ν τ ὶ ν έ κ τ ῆ ς Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α ς .

Τό κριτήριον, γιά νά προκύψῃ ποιά εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καί ποιά βαρύνει τό σχίσμα, πρέπει νά εἶναι: Ποῦ ὑπάρχει ἡ παραχάραξις τῆς παραδοθείσης Πίστεως καί ποῦ φυλάσσεται αὐτή, ἀκαινοτομήτως καί ἀπαρασαλεύτως;

Ἄν ἐπανέλθῃ ἡ Ἐκκλησία του, εἰς τήν πρό τοῦ 1920, 1923, 1924, ἄς ἀνακαλέσῃ καί καταδικάσῃ τὰς μέχρι σήμερον κακοδοξίας της, ἄς ἐξέλθῃ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καί τότε θά εἶναι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καί τότε θά ἰδῇ ποιοῦ Πατριαρχεῖο θά τήν ἀναγνωρίζῃ, ἢ μέ ποιά ἄλλη Ἐκκλησία θά ἔχῃ ἐπικοινωνία. Τ ὅ τ ε ὅ μ ω ς θ ά εἶναι Ὁ ρ θ ὄ δ ο ξ ο ς καί δέν θά ὑπάρχει σ χ ί σ μ α εἰ ς τ ὶ ν Ἑ λ λ α δ ι κ ὶ ν χ ῶ ρ ο ν .

Θέτει ὅμως καί τοῦτο τό θέμα καί ἀπορεῖ:

Μά «μιά χούφτα παλαιοημερολογίται ἀποτελοῦν τήν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ;»

Ἀπαντῶμεν:

Τί τό παράδοξον; Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς καθολικὴ - οἰκουμενικὴ, ἀλλά καί καθολικὴ ὡς πρός τήν ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως δέν χαρακτηρίζεται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ σώματός της. Ἐνῶ ἔχει οἰκουμενικὴν ἀποστολήν καί χωροῦν εἰς αὐτήν ἅπαντες, μέχρι καί τοῦ τελευταίου ἀνθρώπου, οὐδόλως μειώνεται ἂν τὰ μέλη τοῦ σώματός της περιορισθοῦν καί εἰς «μίαν χούφταν». Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δύναται νά ἐκφράζεται καί νά ἀποτελῇ πραγματικότητα ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τό ὅποιον τελεῖ ἕνας (ὁ πλέον ἄσημος κατὰ κόσμον) ἱερεὺς, ὀρθόδοξος ὅμως καί κανονικός ἱερεὺς, παρίστανται δέ καί συμμετέχουν εἰς λατρευτικὴν ἐκδήλωσιν ἔστω δύο ἢ τρεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοί.

Ναί, καί εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν ἔχομεν παροῦσαν τήν Κ α θ ο λ ι κ ή ν Ἐ κ κ λ η σ ί α ν, ἔχομεν παρόντα τόν Χ ρ ι σ τ ό ν καί τό σ ῶ μα Αὐτοῦ, ἔχομεν τό Μ υ σ τ ή ρ ι ο ν τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς.

Μέ τά κριτήρια τοῦ π. Ἰγνατίου, μπορεῖ οἱ νεοημορολογῖται νά εἶναι ἀριθμητικῶς περισσότεροι (εἶναι;) ἀλλά καί οἱ Ρωμαιοκαθολικοί καί οἱ Προτεστάνται εἶναι π ο λ ὺ π ε ρ ι σ σ ό τ ε ρ ο ι α ὗ τ ῶ ν. Ποίαν σημασίαν δύναται νά ἔχη διά τόν προσδιορισμόν τῆς Ἐκκλησίας; Ἄς μήν ξεχνᾶ ὅτι τό ἐσφαγμένον ἀρνίον τῆς Ἀποκαλύψεως, πού εἶναι ὁ ἀποθανών καί ἀναστάς Χριστός, ἐμφανίζεται ἔρημον εἰς τούς ἐσχάτους καιρούς ἐνῶ ὁ πλάνος ἰσχυρός.

Ὁρθόδοξα οὐσιαστικά κριτήρια καί ὄχι ἐξωτερικά καί δευτερεύοντα καί ἐπουσιώδη. Ἄλλωστε ἀδελφικά γ ρ ά μ μα τ α, ἀ ν τ α λ λ ά σ σ ε ι τ ό Ο ἰ κ ο υ - μ ε ν ι κ ό ν τ ο υ Π α τ ρ ι α ρ χ ε ἰ ο κ α ἰ μέ τ ῆ ν ἔ δ ρ α τ ο ῦ Β α τ ι κ α ν ο ῦ, καί ἀλληλοαναγνωρίζονται ὁ Οἰκουμενικός καί ὁ Πάπας ἀμοιβαίως, ὡς ἀδελφαί Ἐκκλησίαι, καί ὡς γνήσιοι διάδοχοι τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καί Πέτρου ἀντιστοιχῶς, μήπως καί αὐτό ε ἶ ν α ι σ τ ο ι χ ε ἰ ο ν ὀ ρ θ ο δ ο ξ ί α ς; Ἐ, ἄλλο τόσο εἶναι καί τά ὑπόλοιπα πού ἐπεκαλέσθη ὁ π. Ἰγνάτιος.

Σχετικόν μέ τό ἀνωτέρω θέμα εἶναι καί τό ἐπόμενον περί ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τό ὁποῖον ἐπεκαλέσθη ὁ π. Ι.Μ. γιά νά μειώση τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Γ. Αποστολική Διαδοχή και Αποστολική Πίστις

Ερχόμεθα εις τό τρίτον θέμα πού ἔθιξε ὁ ἱεροκῆρυξ τῆς Λαοίσης π. Ἰγνάτιος Μαδενλίδης, κατά τό ὅποιον «οἱ Παλαιοημερολογῖται ἱερεῖς δέν ἔχουν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, διό τά τελούμενα Μυστήρια ὑπ' αὐτῶν εἶναι ἄμοιρα τῆς Θείας Χάριτος».

Πρῶτον ὅμως τί εἶναι ἡ Ἀποστολική Διαδοχή; Εἰς τήν εὐρύτερή της ἔννοια Ἀποστολική Διαδοχή σημαίνει ὁλόκληρον τήν Ἀποστολικήν Παράδοσιν, δηλ. ὁλόκληρον τήν παραδοθεῖσαν Ἀποστολικήν Πίστιν, ἡ ὁποία διαδοχικῶς φθάνει μέχρι σήμερον. Σημαίνει ὅμως καί τό διά τῆς χειροτονίας μεταδιδόμενον Ἀποστολικόν ἀξίωμα. Δηλαδή Ἀποστολική Διαδοχή, ὑπό τήν ἔννοιαν αὐτήν, σημαίνει τήν διά τοῦ Μυστηρίου τῆς χειροτονίας ἀδιάκοπον καί ἀλληλοδιάδοχον μετάδοσιν τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, εἰς τοὺς Ἐπισκόπους καί πρεσβυτέρους.

Λέμε ὅτι ἕνας ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἔχει Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἂν χειροτονήθῃ ἀπό Ὁρθόδοξον Ἐπίσκοπον κανονικῶς καί ἂν καί ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τόν χειροτόνησεν ἦτο Ὁρθόδοξος καί κανονικός, ὁμοίως καί ὁ προηγούμενος καί ὅλοι οἱ προηγούμενοι, ὥστε οὕτω πῶς νά φθάσῃ ἡ ἀρχή εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους.

Ἐδῶ πρέπει νά ποῦμε καί τό ἐξῆς: 1. Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή δεσμεύεται, ὅταν κανονικά καί ἠτιολογημένα καθαιρεθῇ ἕνας Ἐπίσκοπος ἢ Ἱερεὺς. 2. Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή δεσμεύεται καί χάνεται καί ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος ἢ Ἱερεὺς παραχαράξῃ τήν Ἀποστολικήν Πίστιν.

Ἔτσι λέγομεν, ὅτι οἱ αἰρετικοί μέ τό νά παραχαράξουν τήν Ἀποστολικήν Πίστιν, ἀπώλεσαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν καί οὔτε Ἐπίσκοποι εἶναι, οὔτε Ἱερεῖς.

Ὡστε Ἀποστολική Πίστις καί Ἀποστολική Διαδοχή ἀλληλοεξαρτῶνται καί δέν νοοῦνται ἄλλως, εἶναι δέ καί τά δύο βασικώτατα στοιχεῖα -γνωρίσματα τῶν ἀληθῶν κληρικῶν καί τῆς Ἐκκλησίας, καί ἄνευ αὐτῶν δέν ὑπάρχει Ἐπίσκοπος, δέν ὑπάρχει Ἱερεὺς, δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία.

Ἐν προκειμένῳ πρώτη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπεκήρυξε τήν Ἑλλαδική Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία καί δέν ἀναγνωρίζει τά «μυστήριά» της, οὔτε τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, διότι αὕτη ὅπως προελέγχθη παρεχάραξε τήν Ἀποστολικήν Πίστιν, προεκάλεσε σχίσμα καί δέν διανοεῖται νά κόψῃ τά δεσμά καί ἀπομακρυνθῇ τοῦ τυραννικοῦ ἄρματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό ὅποιον, σάν ἠτιμωμένη θεραπαινίδα, τήν σύρει ὀπισθέν του. Ἀμυνομένη δέ ἡ Ν.Ε. ἠμφισβήτησε κατόπιν καί αὐτήν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (!)

Ἡ καινοτομία ἡ ἡμερολογιακή, γενομένη ὄχι διά λόγους Ὁρθοδοξίας, ἀλλά ἀποκλειστικῶς καί ἀπολύτως διά τόν Οἰκουμενισμόν, ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ἡ ὁποία κηρύσσει αἵρεσιν, ἡ συμμετοχή εἰς τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) καί ὁλόκληρος ἡ μέχρι σήμερον οἰκουμενική πορεία της, εἶναι ἐκεῖνα τά ὁποία συνιστοῦν τήν παραχάραξιν τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως,

προεκάλεσαν σχίσμα και είχαν ως συνέπεια και την απώλεια της Αποστολικής Διαδοχής.

Η Εκκλησία των Γ.Ο.Χ. διαφυλάσσει και την Αποστολική Πίστιν ακαινοτόμητον και την Αποστολική Διαδοχήν έχει κανονική και αδέσμευτον, ουδείς δέ δύναται να διανοηθή να την αμφισβητήσει, εκτός ό εκ σκοπιμότητος κινούμενος, αλλά αυτό αποτελεί αυθαιρεσίαν.

Τό 1924 δέν ήκολούθησαν τόν Νεοημερολογιτισμόν - Οικουμενισμόν όλος ό κλήρος και ό λαός, αλλά μέγάλος αριθμός ιερέων και εις τόν Έλλαδικόν χώρον και εις τό Άγιον Όρος και άλλαχού δέν ήκολούθησαν την καινοτομίαν, αλλά παρέμειναν έδραίοι και άμετακίνητοι εις την Έκκλησίαν.

Βεβαίως ή Ίεραρχία της Ελλάδος, έστω και μέ αντιδράσεις, παρεσύρθη και ήκολούθησε την καινοτομίαν του νέου ήμερολογίου, ό υπόλοιπος όμως κλήρος δέν παρεσύρθη όλος. Η περίοδος αύτη διήρκησε περίπου 10 έτη. Οί Παλαιοημερολογίται έχοντες συνείδησιν ότι παραμένουν εις την Έκκλησίαν και ότι έξηλθον έξ αύτης οί Νεοημερολογίται, δέν άντεμετώπιζον ιδιαίτερον πρόβλημα, διά την έλλειψιν Έπισκόπων (παρά τό άπαραίτητον του Έπισκόπου) διότι είχαν Όρθοδόξους και κανονικούς ιερείς και έτέλουν κανονικώς πάντα τά της λατρείας. Τό πρόβλημα έλλείψεως Έπισκόπου έλύθη συντόμως διά της εκ του νεοημερολογιτικού σχίσματος, έπιστροφής των τριών Αρχιερέων: 1) πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου, 2) Δημητριάδος Γερμανού, και 3) Ζακύνθου Χρυσσοστόμου. Ούτοι διαμαρτυρόμενοι επί 10 έτη (όπως ακριβώς τό έννοει ό π. Ίγνάτιος), εν τέλει, όταν διεπίστωσαν ότι ματαιοπονούν αγωνιζόμενοι διά την έπαναφοράν του παλαιού ήμερολογίου υπό της Ίεραρχείας της Έλλαδικής Ν.Ε., και βλέποντες πόσον χειμάζεται ή Έκκλησία των Γ.Ο.Χ. διά την μή παρουσίαν Έπισκόπων, απεκήρυξαν την καινοτομίαν και διεχώρισαν τάς ευθύνας των εναντι της καινοτόμου Ίεραρχίας, δηλοϋντες ότι έπιστρέφουν εκει όθεν έξετράπησαν.

Οί τρεις ούτοι Αρχιερείς είχαν κανονικήν την χειροτονίαν, δηλαδή είχαν χειροτονηθή κανονικώς και παρά Όρθοδόξων Αρχιερέων, πριν της Καινοτομίας. Είχον δηλαδή Κανονικήν Αποστολικήν Διαδοχήν. Διήλθον μίαν περίοδον αγωνίας και δοκιμασίας και δέν άργησαν να έπιστρέψουν, αποπτύσαντες την καινοτομίαν και όμολογούντες την καλήν όμολογίαν. Έπιστρέψαντες δέ, ήγήθησαν της χειμαζομένης Έκκλησίας.

Οί τρεις Έπίσκοποι ήκολούθησαν κανονικώς την όδόν της έπιστροφής εκ του Νεοημερολογιτικού σχίσματος, την όποία αείποτε έδέχθη και έφήρμοσε ή Έκκλησία. Οί παρασυρόμενοι εις σχίσμα ή κακοδοξίαν τινά, έπιστρέφοντες, έγέγοντο δεκτοί και άποκαθίσταντο διά λιβέλλου κατά της κακοδοξίας ή του σχίσματος, και όμολογίας της Όρθοδόξου Πίστεως.

Σημειωθήτω, ότι ό λίβελλος κατά του νεοημερολογιτισμού και ή όμολογία της Πίστεως, έγέγοντο κανονικώς υπό των τριών Έπισκόπων και προς την σχισματικήν Ν.Ε. και ένώπιον όλοκλήρου του Κλήρου και του Λαού των Γ.Ο.Χ., δηλαδή του Σώματος της Έκκλησίας.

Έπιστρέψαντες οί τρεις Μητροπολίται, προέβησαν εις κανονικήν εκλογήν και χειροτονίαν Έπισκόπων και συνεκρότησαν Κανονικώς την πρώτην Ίεράν Σύνοδον, ή όποία δ ι ε δ έ χ θ η τ ή ν έ κ π ε σ ο υ σ α ν τ ό 1924 Ίεραρχίαν της Νεοημερολογιτικής Έκκλησίας.

Μετά από αυτά τὰ γεγονότα, πανικόβλητος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ν.Ε., προβαίνει εἰς «καθαίρεσιν δῆθεν» τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων. Ἡ «καθαίρεσις» αὕτη στερεῖται πάσης σημασίας καὶ εἴτε ἔγινε, εἴτε ὄχι, ἀπὸ Κανονικῆς Ὁρθοδόξου ἀπόψεως, εἶναι ὡς μὴ γενομένη. Διότι κατηγορούμενοι δέν εἶναι οἱ τρεῖς Μητροπολίται, οἱ ὅποιοι ἐπὶ δέκα ἔτη ἠγωνίζοντο διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς Νεοημερολογικῆς Ἱεραρχίας εἰς τὴν ὀρθόδοξον τροχίαν τῆς, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ ἡ Ἱεραρχία του.

Δέν ἠδύνατο καὶ δέν ἐδικαιοῦτο ἡ Ν.Ε. νὰ δικάσῃ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι τὴν κατήγγειλαν διὰ σχίσμα καὶ δέν τὴν ἀνεγνώριζον διὰ προϊσταμένην των πλέον Ἀρχὴν. Ἀπὸ Κανονικῆς ἀπόψεως εἶναι ἄκυρος καὶ ἀνυπόστατος πράξις.

Ἡ γνώμη αὕτη, εὐτυχῶς, ἀπηχεῖται καὶ ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν νεοημερολογιτῶν ἐιδικῶν.

Ἐχει λοιπὸν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν ἢ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Τὰ ὅσα δέ ἔχει περὶ ὁ π. Ἰγνάτιος περὶ ἄλλων χειροτονιῶν καὶ καθηρημένων καὶ ὑπερορίων, δέν ἀφοροῦν καὶ δέν ἔχουν ἀπολύτως καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν Κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Πρόκειται περὶ παρατάξεων τῶν ὄντι πού ἀντιποιοῦνται τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ὑποθάλλονται δέ καὶ τροφοδοτοῦνται μὲ τὰ ἀκάθαρτα ἀπόβλητα τῆς Ν.Ε.

Συμφωνοῦμε μὲ τὸν π. Ἰγνάτιον ὅτι ὑπάρχουν ψευδοἰερεῖς καὶ ψευδεπίσκοποι μὲ ἀμφίβολον ἢ ἀνύπαρκτον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἠθος καὶ ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι κυρίως ἀπόβλητα τῆς Ἑλλαδικῆς Ν.Ε., καὶ ὅπωςδήποτε τὴν εὐθύνην ἔναντι αὐτῶν, ἔχει, ὄχι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ἀλλὰ ἡ Ἑλλαδικὴ Ν.Ε., ἡ ὁποία ἄς ἐλέγξῃ καὶ ἄς περιστείλῃ τὰ πληθωρικά ἀκάθαρτα ἀπόβλητά της.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἀποτελοῦν πρόβλημα οἱ ψευδοπαλαισημερολογικὲς αὐτὲς παρατάξεις, εἶναι ἀδιανόητον νὰ συγχέωνται μὲ τὴν Μίαν καὶ Κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ ὁποία οὔτε παρατάξεις ἔχει, οὔτε «ἀπορρίματα» τοῦ Νεοημερολογισμοῦ. Τοῦτο δέν ἀποτελεῖ ἐγωισμόν, ἀλλὰ ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

Διατί τό ἠγνόησε αὐτό ὁ π. Ἰγνάτιος; Δέν μειώνει τό σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ τό φαινόμενο τῶν παρατάξεων, ἀλλὰ τοῦναντίον τό ὀξύνει καὶ τό καθιστᾷ μεγαλύτερον. Αὐτό πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς συντηρητικὸς νεοημερολογίτας ἀδελφούς.

Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν τῶν Γ.Ο.Χ. δέν ἔχει πρόβλημα Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἀλλὰ οὔτε καὶ Ἀποστολικῆς Πίστεως. Εἶναι ἢ μετὰ τό 1924 ἀδιάσπαστος συνέχεια τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἢ Κανονικὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἢ ὁποία ὄντολογικῶς ταυτίζεται πρὸς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Ἄλλου εἶναι τὰ ἄκυρα μυστήρια καὶ οἱ πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.

Δ. Δέν παραβλάπτονται μόνον αὐτοί ἀλλά ὅλοι

Ἄλλο σοβαρόν θέμα πού θίγει ὁ π. Ἰγνάτιος εἶναι ὁ αὐθαίρετος παραπλανητικός ἰσχυρισμός ὅτι οἱ Παλαισημερολογῖται διά νά «καταξιώσουν τήν ἀποστασίαν τους γενικεύουν σποραδικές ἐκτροπές ὠρισμένων μεμονωμένων ἀπροσέκτων κληρικῶν καί τίς ἀποδίδουν εἰς ὀλόκληρον τήν Ἐκκλησίαν τοῦ νέου διορθωμένου ἡμερολογίου».

Τίς δέχεται πάντως τίς ἐκτροπές τοῦ Νεσημερολογιτισμοῦ καί μάλιστα φέρεται ὡς λίαν ἀγανακτισμένος ὁ π. Ἰγνάτιος, διαμαρτύρεται ὅμως κατηγορῶν τοὺς Γ.Ο.Χ. διότι οἱ ἐκτροπές αὐτές δέν παραβλάπτουν τήν Ἐκκλησίαν του, ἀλλά μόνον τά πρόσωπα ἐκεῖνα, τά ὅποια ἐκτρέπονται ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας καί εἶναι καταδικαστέα καί θά δώσουν λόγον τῶν πράξεών των εἰς τόν Θεόν.

Πόσον λυπούμεθα, διότι ἕνας τόσοσ δόκιμος ἱεροκῆρυξ, ἕνας σοβαρός εἰς τόν χῶρον του, ἀποτολμᾷ νά λέγη καί νά ὑποστηρίξη τοιαῦτα καινοφανῆ καί ἀνεπίτρεπτα.

Θά εἶχε κάποιον δίκαιον ὁ ἀρθρογράφος π. Ἰγνάτιος, ἐάν ἐπρόκειτο ὄχι δι' ἁμαρτίας εἰς τήν πίστιν, ἀλλά διὰ προσωπικάς ἁμαρτίας, αἱ ὅποια δέν θίγουν τήν ὀρθόδοξον πίστιν. Καί αὐταί ὅμως ἐφ' ὅσον μένουν κρυφαί. Ὅταν ὅμως καί αὐταί αἱ προσωπικάι ἁμαρτίαι, γίνωνται ἐμφανῶς καί σκανδαλίζουσιν, καί ἔχουν συνεπείας εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τότε ἡ Ἐκκλησία ἐπιλαμβάνεται, νουθετεῖ, διορθώνει, τιμωρεῖ, καθαιρεῖ, ἀφορίζει ἀναλόγως, καί δέν ἐπαναπαύεται μέ τό «αὐτός ὄψει».

Εἰς τά θέματα ὅμως τῆς πίστεως, τά πράγματα εἶναι πολύ πιό σοβαρά καί δέν ἐπιδέχονται τήν παραμικράν ἀνοχήν, τήν ὁποίαν ἐπιδέχεται ὅποιαδήποτε ἄλλη ἁμαρτία. Ἡ κακοδοξία ἢ αἵρεσις, μόλις ἐκδηλωθῆ καί κηρυχθῆ «γυμνή τῆ κεφαλῇ» ἔχει κατ' ἀρχήν τάς συνεπείας τῆς αὐτομάτως εἰς τό ἄτομον. Δηλαδή ἡ αἵρεσις, τό αἰρετικόν φρόνημα, ἔχει ὡς συνέπειαν τήν ἀποκοπήν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ αἰρετικοῦ, ὁ ὁποῖος χάνει τήν κοινωνίαν μετά τοῦ ὑπολοίπου Σώματος καί τῆς Κεφαλῆς.

Αἱ ἴδιαι συνέπειαι ὅμως ἐπεκτείνονται καί πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι συμμερίζονται ἢ σιωπηλά δέχονται, καί ἀνέχονται τήν αἵρεσιν καθιστάμενοι καί οὗτοι κοινωνοί τῆς αἵρέσεως. Ἐδῶ πρέπει νά γίνῃ σαφές καί τοῦτο, ὅτι ἡ ἀπόφασις - καταδίκη τοῦ αἰρετικοῦ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει τήν σημασίαν, ὅτι δι' αὐτῆς τῆς πράξεως γίνεται κάποιος αἰρετικός ἢ ἀποκόπτεται ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά τόν ἤδη καταστάντα αἰρετικόν καί ἀποκεκομμένον, ὑπό τῆς ἰδίας του αἵρέσεως, κηρύσσει ἡ Ἐκκλησία καί ἐπισήμως αἰρετικόν διά λόγους ποιμαντικῆς. Δηλαδή προβαίνει εἰς τήν καθαιρετικήν πράξιν ἢ ἀφορισμόν ἡ Ἐκκλησία διά δύο λόγους:

1. Εἶναι ἡ τελευταία ποιμαντική τῆς ἐνέργεια, διά τῆς ὁποίας σκοπόν ἔχει, νά συνειδητοποιήσῃ ὁ αἰρετικός τήν πτώσιν του, καί ἂν δύναται νά ἀνανήψῃ.

2. Διά νά προφυλάξῃ τά ὑπόλοιπα μέλη νά μήν παρασυρθοῦν.

Δέν καθιστᾶ αίρετικόν τό ἄτομον ἢ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά αὐτή καθ' ἑαυτήν ἢ αίρεσις.

Υπό τήν ἔννοιαν αὐτήν ἢ καταδικαστική πρᾶξις εἶναι ποιμαντική πρᾶξις, εἶναι ἐσχάτη ἔκφρασις ἐνδιαφέροντος καί ἀγάπης πρὸς τόν αίρετικόν. Διά τοῦτο λέγομεν, ὅτι μισοῦμεν τήν αίρεσιν, ἀλλά συμπαθοῦμε, προσευχόμεθα, ἀγωνιζόμεθα διά τήν ἐπιστροφήν τῶν αίρετικῶν σχισματικῶν.

Τί γίνεται μέ τήν αίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ;

Τί γίνεται μέ τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἢ ὁποία εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό αίρεσις καί δέν διευτώθη ἀπό ἕνα ἄτομο, ἀλλά... ἀκούεις ἀδελφέ!, ἀπό τήν Πατριαρχικήν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου !!;

Τί νά ποῦμε, διά τήν συμμετοχήν εἰς τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τό ὁποῖο συμμετέχει ἡ Ἑλλαδική Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία; Θά ποῦμε αὐτό πού ἰσχυρίζεται ὁ π. Ἰγνάτιος, ὅτι ὅσα αίρετικά ἐκήρυξεν ἡ Πατριαρχική Σύνοδος, ὅσα ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὅσα ὁ Ἀθηναγόρας, ὅσα ὁ Δημήτριος, ὅσα οἱ γενίτσαροι τῆς Ὁρθοδοξίας (πού δροῦν διά λογαριασμόν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ), εἴτε ὀνομάζονται θεολόγοι, εἴτε Πατριάρχαι, εἴτε Ἐπίσκοποι, εἴτε ὅτι ἄλλο, θά ποῦμε ὅτι εἶναι προσωπική ἁμαρτία των, ἢ ὅτι ἀπέθανον ἢ θά ἀποθάνουν καί δέν συμβαίνει τίποτε;

Μά πού τήν εὔρεν αὐτήν τήν θεολογίαν; 2000 χρόνια δέν ἠκούσθη θεολογία τοιαύτη. Περάσαμε καί ἡμεῖς ἀπό τήν Θεολογικήν Σχολήν καί μελετήσαμε λίγο τούς Πατέρας, πρώτη φορά ὅμως βλέπουμε καί ἀκοῦμε τοιαύτη θεωρία, διά τούς κηρύσσοντας «γυμνή τῆ κεφαλῇ» αίρεσιν.

Διά νά μή δημιουργηθοῦν λοιπόν σχίσματα, ἔπρεπε ἡ Ἐκκλησία νά μήν καταδικάσῃ τούς Ἀρείους, τούς Χριστομάχους, τούς Πνευματομάχους, τούς Εἰκονομάχους, τούς Παπικούς, τούς Προτεστάντας, ὅπως δέν καταδικάζει ἡ Ν.Ε. καί τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τό Συνέδριον τοῦ 1923, τόν Χρυσ. Παπαδόπουλον καί τήν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, τόν Μελέτιον Μεταξάκην, τόν Ἀθηναγόραν καί ὄλους τούς γενιτσάρους, οἱ ὁποῖοι ὠδήγησαν καί κρατοῦν τούς «ὀρθοδόξους» εἰς τήν ἀκάθαρτον λίμνην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Κατά τόν π. Ἰγνάτιο λοιπόν, δέν συμβαίνει τίποτα. Ἡ Ἐκκλησία του εἶναι Ὁρθόδοξος, ἀναγνωρίζεται ἀπό ὄλους καί σχισματικοί εἶναι οἱ παλαιημερολογίται, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τήν γραμμήν τῶν Πατέρων, ἔμειναν ἐδραῖοι καί ἀμετακίνητοι εἰς τήν Ἐκκλησία καί δέν συμμαρίζονται, ἀλλά καί καταδικάζουν τά αίρετικά φαινόμενα τῆς ἐποχῆς! Ἀπαράδεκτον αὐτόχρομα αίρετικόν.

Δυστυχῶς ὅμως πρέπει νά ποῦμε καί πρὸς τόν ἱεροκήρυκα καί πρὸς τούς εὐλαβεῖς νεοημερολογίτας ἀδελφούς μας, ὅτι ὅλα τά αίρετικά φρονήματα τά ὁποῖα βαρύνουν τήν Ἑλλαδικήν Νεοημερολογιτικήν Ἐκκλησία δέν εἶναι προσωπικά ἁμαρτίαι, ἐκείνων πού τās ἐξεστόμισαν καί τās ἐκστομίζουν ἢ τās ἐνεργοῦν, δέν εἶναι παραφωνία, ἀλλά εἶναι ἐπίσημαι θέσεις, ὁμολογίαί αίρετικά τῆς Ἑλλαδικῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, τās ὁποίας εἴτε ἀποδέχεται κάποιος, εἴτε τās καταδικάζει, ἀφοῦ ἀποτελεῖ μέλος τοῦ σώματος αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας καί ἀνέχεται, εἶναι γεγονός ὅτι κοινωνεῖ ὄλων αὐτῶν τῶν αίρέσεων καί εἶναι ὑπεύθυνος καί ἔχει τās ἰδίας συνεπειάς.

Ὅταν αἱ αίρέσεις διατυπώνονται διά Πατριαρχικῶν Ἐγκυκλίων, ἐκστομοῦνται διά τῆς «κορυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» πού εἶναι ὁ Οἰκουμενικός

Πατριάρχης ἢ Ἐπίσκοπος, αὐτοί ἐκπροσωποῦν καί τόν τελευταῖον πιστόν. Εἶναι ὁμολογία καί πίστις ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι πλάνη νά πιστεύη κάποιος καί νά διδάσκη, ὅτι παραβλάπτονται μόνον ὡς πρόσωπα οἱ αἵρετικοί. Ἡ αἵρεσις βαρύνει ὅλους ὅσους τήν ἀνέχονται, τήν ὑπομένουν καί δέν τήν καταγγέλλουν καί διαχωρίζουν τάς αὐθύνas των, προφασιζόμενοι ὅσα λέγει ὁ π. Ἰγνάτιος καί διά νά μήν προκαλέσουν σχίσμα.

Ἔσα εἶπομεν δέν σημαίνει «πονάει κεφάλι κόψει κεφάλι», ὅπως ἀδίκως μᾶς κατηγορεῖ ὁ π. Ἰγνάτιος, ἀλλά σημαίνει, πονάει κεφάλι, θεραπεύσει κεφάλι. Μολύνθηκε χέρι, σάπισε χέρι, πόδι καί δέν θεραπεύεται τότε «ΚΟΨΕΙ» διά νά σώση ΣΩΜΑ. Τά σεσηπότα κόπτονται διά νά μήν προκαλέσουν μόλυνσιν, γάγγραινα καί σαπίση ὅλο τό Σῶμα. Αὐτό δέν τό λέγομεν ἡμεῖς. Τό λέγουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Τό λέγει ἡ Πρᾶξις ἡ δισχιλιετής Πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτήν ἐφαρμόζουν οἱ Γ.Ο.Χ.

Ὁ π. Ἰγνάτιος λέγει ἀκόμη ὅτι ἔπρεπε οἱ Παλαισημερολογῖται νά διαμαρτυρηθοῦν, νά καταγγείλουν, ἀλλά νά μήν κόψουν τό σχοινί, δηλαδή νά ἀποσχισθοῦν καί νά ἐξέλθουν τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Γ.Ο.Χ. δέν ἐξῆλθον τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά ἔμειναν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἐκεῖνοι πού ἐξῆλθον, λυπούμεθα ἀλλά πρέπει νά τό ποῦμε, εἶναι οἱ Νεσημερολογῖται διά τούς λόγους πού ἐξεθέσαμε. Αὐτά δέ, πού μᾶς ὑποδεικνύουν ὅτι ἔπρεπε νά κάνουμε, ἄς τά κάνη ὁ ἴδιος ὁ π. Ἰγνάτιος καί ὅλοι οἱ συντηρητικοί Νεσημερολογῖται. Ἄς διαμαρτυρηθοῦν, ἄς καταγγείλουν, ἄς κάμουν ἔκκλητον, ἄς κόψουν τό μνημόσυνο. Ἀλλά οὔτε καί αὐτό τό κάμνει. Τά ἐπικαλεῖται ὅμως ὡς ἀπλοῦν μηχανισμόν ἀμύνης πρὸς ἐντυπωσιασμόν καί διά νά κατευνάσῃ ἀφυπνισθείσας συνειδήσεις.

Ἔσον ἀφορᾶ ὅτι κάθε «δύο καί τρεῖς» ἀπό τό περιοδικόν «Σωτήρ» διατυπώνονται διαμαρτυρίαί, εἶναι βέβαιον ὅτι, τέτοιες διαμαρτυρίες τίς θέλει ὁ Νεσημερολογισμός - Οἰκουμενισμός, διά νά πλανῶνται οἱ πιστοί, ὅτι δήθεν ἀγρυπνοῦν οἱ προεστῶτες τους καί ὅτι εὐρίσκονται ἐπί τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἔσαν ὁ Νεσημερολογισμός - Οἰκουμενισμός, ὡς δράκων περισφίγγει καί κατατρώγει τούς Ὁρθοδόξους, αἱ τοιαῦται διαμαρτυρίαί εἶναι χάδια εἰς τό θηρίον.

Ἐκεῖνο πού φοβεῖται ὁ Νεσημερολογισμός - Οἰκουμενισμός, δέν εἶναι αἱ ἀναιμικαί διαμαρτυρίαί τοῦ περιοδικοῦ «Σωτήρ», οὔτε καί αὐτά ἀκόμη τά ὅποια τελευταῖα ἐγράφησαν καί ἐλέχθησαν ἀπό τό περιβάλλον τοῦ π. Αὐγουστίνου Καντιώτου, οὔτε ἀκόμη ὁ χαρακτηρισμός ἀπό τόν κ. Σωτηρόπουλο διά τόν «Ἀρχιεπίσκοπο» Αὐστραλίας ὅτι εἶναι χειρότερος ἀπό τόν Ἰούδα.

Τό θηρίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τότε μόνον πτοεῖται, ὅταν τοῦ θέσουν στήν καρδιά τό ξίφος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Θά θέσουν φρένο καί θά σώσουν πολλούς καί ὁ π. Ἰγνάτιος καί ὁ π. Αὐγουστίνος καί ὁ κ. Σωτηρόπουλος καί τόσοι ἄλλοι συντηρητικοί, ὅταν διαχωρίσουν τάς αὐθύνas των καί ἐξέλθουν τοῦ μιάσματος τοῦ Νεσημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ε. Υπάρχει λύσις

Τό τελευταῖο φλέγον θέμα, τό ὁποῖον ἔθιξεν ὁ π. Ἰγνάτιος, εἶναι ἡ «ἐνότης» γιά τήν ὁποῖαν ἔχει ἀπαισιόδοξες προβλέψεις. Καί τοῦτο, διότι ὑπάρχουν «πολλές παλαιομερολογιτικές παρατάξεις» καί γενικότερον διότι τās παρατάξεις διακρίνει «ὁ φανατισμός καί ἡ ἐπιθετικότητα».

«Υπάρχει, λέγει, τόση ὑπερηφάνεια καί αὐθαιρεσία καί αὐτοπεποίθηση στήν κρίση τους, τόση ἄκριτη σπουδή καί τόλμη καί αὐξων φανατισμός ὥστε δημιουργεῖται τεῖχος ἀξεπέραστο γιά τήν πορεία καλῆς θελήσεως γιά ὁποιαδήποτε προσπάθεια πρὸς τήν κατεύθυνση τῆς διευθετήσεως τοῦ προβλήματος ὅποτεδήποτε κι ἂν καταβάλλεται αὐτή».

Ἐν τέλει, μοιρολατρικά δέχεται, ὅτι «δέν θεραπεύεται τό σχίσμα» ὅσον θά ὑπάρχουν εἰς τόν νεομερολογιτισμόν ἀπρόσεκτοι οἰκουμενισταί κληρικοί, μάλιστα ὑψηλά ἰστάμενοι πού θά τροφοδοτοῦν τήν ἐπιχειρηματολογία κατὰ τοῦ Νεομερολογιτισμοῦ. Καί καταλήγει στήν προτροπήν... ἄκουσον, ἄκουσον, ...νά ἐπιστρέψουν οἱ παγιδευθέντες Παλαιομερολογίται εἰς τήν Νεομερολογιτικήν Ἐκκλησίαν, οἱ δέ Νεομερολογίται νά μὴν πλησιάζουν τούς ναούς τῶν Παλαιομερολογιτῶν.

Ὅποῖον ὀλίσθημα γιά τόν ἱεροκήρυκα τῆς Λαρίσης, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὁ πρῶτος κληρικός ἢ ἀπό τούς πρῶτους !!!

Διαφωνοῦμε διότι ὅσα εἶπεν ἀνωτέρω ἀποτελοῦν τραγικόν λάθος του. Ἐκκινήσας λανθασμένα τό θέμα, κατέληξεν ὁμοίως εἰς λάθος πόρισμα. Διαφωνοῦμε ριζικῶς καί τονίζουμε ὅτι ὑπάρχει λύσις, ἀλλά ἡ λύσις ἀπαιτεῖ ἀνθρώπους χριστιανούς πού νά θέλουν εἰλικρινά νά τήν ἐνεργήσουν. Ἡ λύσις ἀπαιτεῖ ἐργάτας μέ ταπεινώσιν καί αὐστηρῶς ὀρθόδοξα κριτήρια, πρὸ πάντων δέ ἐλευθέρους ἐν Χριστῷ καί ἐτοιμούς νά ὑποταχθοῦν εἰς τήν ἀλήθειαν πού εἶναι ὁ Χριστός.

Ἄν μᾶς διακρίνη ἡ αὐθαιρεσία, ἡ σκοπιμότητα καί ὁ ἐγωισμός, ὥστε νά μὴν ὑποχωροῦμε καί νά μὴ ταπεινωθῶμεθα ἐνώπιον τῆς ἀληθείας, ἀσφαλῶς δέν θά ὑπάρξῃ ποτέ λύσις. Ἄν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., οἱ ἐκπρόσωποί της ἐν προκειμένῳ, εἶναι ὅπως τούς χαρακτήρισε ὁ π. Ἰγνάτιος, τότε ὑπεύθυνος πού δέν λυεταί, τό πρόβλημα εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἄν ὄχι, τότε ἄλλοῦ τό αἷτιον.

Ἄν ὁ Νεομερολογιτισμός θεωρεῖ μέ τά κριτήριά του ἀσήμαντον θέμα τόν Νεομερολογιτισμόν καί ἄσχετον μέ τόν Οἰκουμενισμόν, ἂν θεωρῇ τās «γυμνή τῇ κεφαλῇ» κηρυσσομένας αἰρέσεις ὡς ἀπλάς παραφωνίας, ἂν ἡ Νεομερολογιτική Ἐκκλησία ἀποδεδειγμένα ἀρνεῖται νά διαλεχθῇ μέ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ἂν εἶναι δέσμια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί διὰ τόν λόγον αὐτόν δέν δύναται νά ὑπακούσῃ οὐχί εἰς τούς Παλαιομερολογίτας, ἀλλά εἰς τόν Χριστόν, εἰς τήν ἀλήθειαν, τότε τό πρόβλημα εὐρίσκεται εἰς τόν Νεομερολογιτισμόν.

Διά νά γίνωμεν ἀπολύτως σαφεῖς: Ἐνα σχίσμα διά νά θεραπευθῇ, δέν νοεῖται ὅτι ἡ μιά πλευρά θά καταφάγῃ καί θά ἀφανίσῃ τήν ἄλλην. Αὐτό ἰσχύει εἰς τά κοσμικά σχήματα. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν δέν χάνεται κανεῖς, οὔτε εἰς τήν πραγματικότητα ταπεινώνεται, μέ τήν θεραπεία ἑνός σχίσματος, διότι ὅλοι ὑποτάσσονται εἰς τόν ἕνα Χριστόν καί μετέχουν τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἀπαιτεῖται ἐπιστροφή ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν εἰς τό χρονικό

σημείο πού έγινε τό σχίσμα, προκειμένου νά αναζητηθοῦν τά αίτια τοῦ σχίσματος, νά ἀρθοῦν (ἀπομακρυνθοῦν, καταδικασθοῦν) καί ἔτσι νά ἀνοίξη ἡ ὁδός διὰ τήν ἐν Χριστῷ ἀληθῆ ἐνότητα.

Ἀντί νά λέγωμεν ὅτι δέν ὑπάρχει λύσις, πρέπει νά διερωτηθῶμεν ἂν ἔχουμε τίς προϋποθέσεις νά ἐντοπίσωμεν τό πρόβλημα καί νά ἀναζητήσωμεν τήν λύσιν του.

Ὅποιος δέν ἐμφορεῖται ἀπό αὐτήν τήν ἀρχήν δέν λογίζεται κἄν χριστιανός, ἀλλά καί ἄπιστος θεωρεῖται ἀπό τούς Πατέρας.

Ἰδού τί λέγει ὁ Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, εἰς τήν ληστρικήν Σύνοδον τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας: «Δέν ἤλθομεν, εἶπεν διὰ νά ἀντεκδικήσωμεν, ἀλλά ἀφοῦ θέσωμεν εἰς τήν κοινήν τράπεζαν τό θεῖον καί ἱερόν Εὐαγγέλιον καί τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας (τάς ἀποφάσεις τῶν ἁγίων Συνόδων εἰς τάς ὁποίας συμμετεῖχον καί οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ρώμης), μέ κριτήριον αὐτά τά δύο, νά διορθώσῃ ὁποῖος ἔσφαλε καί εὐθύς γινώμεθα ἔν».

Τί ἀπήντησεν ὁμως τότε ὁ Πάπας καί τί λέγει καί σήμερον εἰς τήν ἴδιαν ἀκριβῶς θέσιν τῆς Ὁρθοδοξίας: «ὅταν λέγω ἔνωσιν δέν ἐννοῶ ὅτι θά ὑποχωρήσω βῆμα ἔν».

Αὐτό ἀσφαλῶς ὄχι μόνον ἀπιστία εἶναι, ἀλλά αὐτόχρομα σατανική ἀμετανοησία.

Συνάντησις - Σύνοδος λοιπόν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καί μέ τάς κατά Θεόν προϋποθέσεις νά γίνῃ διάλογος, ὄχι δικαίωσις ἢ καταδίκη, ἀλλά ὑποταγή ὄλων εἰς τήν ἀλήθειαν. Ἡ ἐνότης εἰς τήν πίστιν φέρει τήν ἐνότητα εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί ἀφανίζει τό σχίσμα, ὅπου καί ἂν εὕρισκεται, ἀπό ὅσους καί ἂν ἐκπροσωπεῖται, ἀπό ὀλίγας χιλιάδας ἢ πολλά ἑκατομμύρια.

Ἄν λοιπόν, θέλουμε νά εἴμεθα σύμφωνοι μέ τούς Πατέρας καί τό Εὐαγγέλιον καί εἰς τό θέμα τῆς ἐν Χριστῷ ἐνώσεως, πρέπει αὐτήν τήν ὁδόν νά ἀκολουθήσωμεν. Ὅποιαδήποτε ἄλλη δέν εἶναι κατά Θεόν καί ὅσο καί ἂν ποῦμε, ὅτι δέν ἀντεκδικοῦμε, δέν μισοῦμε... δέν... εἰς τήν οὐσίαν γινόμεθα ὑποκριταί καί μισητοί καί εἰς τούς ἀνθρώπους καί εἰς τόν Θεόν.

Τελειώνοντας διευκρινίζομεν, ὅτι τά ὅσα εἶπομεν δι' ἔνωσιν δέν ἀπηχοῦν μόνον προσωπικήν θέσιν μας, ἀλλά εἶναι ἡ ἐπίσημος θέσις τῆς Μητροῦς μας Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπανειλημμένως ἐζήτησεν αὐτόν τόν διάλογον καί μετά δακρύων παρεκάλεσεν καί παρακαλεῖ, ἔκαμε διαβήματα, ἀνακοινώσεις, δημοσιεύσεις, ἀπέστειλε ἐπίσημα ἔγγραφα, ὁμίλησε διὰ τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ τῆς ὀργάνου. Ἐλᾶτε ἀδελφοί Νεοημερολογῖται, δεχθῆτε νά διαλεχθῶμεν ἐν ἀληθείᾳ καί ἀγάπῃ Χριστοῦ. Τόσοι ἔνοχοι «διάλογοι» μέ τούς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐξευτελίζουν, ὡς πτωχοσυγγενεῖς των, γιατί δέν δέχεσθε καί ἕνα διάλογον μέ τούς Παλαιοημερολογίτας; Ποῖοι οἱ λόγοι; Δυστυχῶς ὁμως ἡ ἀόρατος χεὶρ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων διατάσσει σιωπήν, περιφρόνησιν, ἀδιαφορίαν, συκοφαντίαν, διασυρμόν τῶν Γ.Ο.Χ., κλείσιμον τῶν ὁδῶν τῆς ἐπιστροφῆς ὅσων ἡ ἀφυπνιζομένη συνείδησις διαμαρτύρεται, ἀνησυχεῖ, διέρχεται τήν ἐσχάτην κρίσιν.

Ἐπάρχει λοιπόν λύσις; Ναι ὑπάρχει! Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον περιμένει νά κάμει τό θαῦμα του, ἀλλά τό ἀρνεῖται ὁ ἄνθρωπος. Ἡ δευτέρα τούτη πλάνη τῶν

Νεοημερολογιτῶν νά μή διανοοῦνται νά ἐργασθοῦν τήν κατά Θεόν θεραπείαν τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος εἶναι, τολμῶ νά εἶπω, τό μεγαλύτερον ἀμάρτημα. Ἄν μία φορά ἀμάρτησαν αὐτοί πού ἔσχισαν τό σῶμα, αὐτοί πού δέν θέλουν νά θεραπεύσουν τό σχίσμα, εἶναι χίλιες φορές χειρότεροι καί χίλιες φορές ἄν ἀποθάνουν διά τόν Χριστόν καί χύσουν τό αἷμα των δέν εὐρίσκουν λύτρωσιν.

Τάς πτυχάς τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διά τόν διάλογον μετά τῆς Ν.Ε. θά ἐκθέσωμεν ἐν τῷ συνόλῳ τους εἰς ἄλλην θέσιν. Ἐνταῦθα, θά περιορισθοῦμε εἰς ἐλάχιστα ἀποσπάσματα ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διά τό θέμα τοῦ ζητουμένου διαλόγου ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ.

Ἐπί τῆς εἰσηγήσεως τήν ὁποίαν ὁ Νεοημερολογίτης Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνος ἔκαμε πρὸς τήν Σύνοδόν του τήν 17.11.82 διά τό παλαιοημερολογιτικόν θέμα, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. προέβη εἰς ἐπίσημον ἀπάντησιν, ἡ ὁποία ἐστάλη πρὸς τόν ἀνωτέρω Μητροπολίτην. Εἰς τήν ἐν λόγῳ ἀπάντησιν (μέ ἀριθ. πρωτ. 1882/23.11.82) ἡ Ἱερά Σύνοδος καταλήγει:

«...Πρωτίστως ἐνῶ ἡ πρότασις - ἀγόρευσις ὑμῶν εἶναι καλοπροαίρετος ἀγωνιώσα φωνή, ἀγωνιστοῦ κληρικοῦ, διά τήν Ἑνωσιν, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά σᾶς γνωρίσωμεν καί τās ἰδικάς μας θέσεις ἐπί τοῦ θέματος τούτου, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν, ὅτι προετοιμάζομεν τόν διάλογον ἐν ἀγάπῃ καί εὐλικρινείᾳ, ἀλλά καί ἐπί τῆς πραγματικῆς θεολογικῆς - ἐκκλησιαστικῆς - κανονικῆς βάσεως ἀρχῆς τοποθετοῦντες αὐτό».

«Διά πάντα ταῦτα ὁ προκείμενος διάλογος τῆς ἀγάπης μετά τῆς Νεοημ/κῆς Ἐκκλησίας δέον ὅπως εἶναι καί διάλογος τῆς ἀληθείας. Καθ' ἡμᾶς προηγεῖται ἡ ἀλήθεια καί συνακολουθεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀμφότερα συνυπάρχοντα καί μή διακρινόμενα, κατά τήν οἰκουμενιστικὴν μεθοδολογίαν, δύνανται νά ἐπιφέρουν τήν θεραπείαν ἐπί οἰουδήποτε ἐκκλησιαστικοῦ θέματος».

Καί εἰς προσωπικὴν ἐπιστολήν (ἀριθ. πρωτ. 1879/30.11.82) πρὸς τόν κ. Αὐγουστίνον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Ἀνδρέας γράφει:

«Εἴμεθα πρόθυμοι νά σᾶς παρέξωμεν κάθε διευκόλυνσιν ἀποδεικνύοντες ἐμπράκτως τήν καλήν θέλησίν μας, προκειμένου νά δημιουργηθοῦν αἱ προϋποθέσεις δι' ἓνα διάλογον.

...Εὐθύς ὡς λάβομεν σχετικόν ὑμέτερον ἔγγραφον, ἡ Ἱερά ἡμῶν σύνοδος θέλει ὀρίσει ἀρμόδιον ἐκπρόσωπόν της ἢ ἐπιτροπήν, ἥτις κανονικῶς ἐξουσιοδοτημένη θά ἔλθῃ εἰς ἐπίσημον μεθ' ὑμῶν συνάντησιν διά τὰ περαιτέρω».

Καί ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. προέβη καί εἰς ἄλλας ἐνεργείας διά τήν εὐόδωσιν τῆς προσπαθείας πρὸς διάλογον, ἡ ἀπάντησις τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας ἦτο καί εἶναι ἡ σιωπὴ ἢ μᾶλλον «ἀπήντησεν» διά τοῦ στόματος καί τῆς γραφίδος τοῦ π. Ἰγνατίου Μαδενλίδη! Ἀφήνουμε νά βγάλουν τὰ συμπεράσματά τους οἱ εὐλαβεῖς ἀναγνώσται, οἱ ὅποιοι εἶχον τήν ὑπομονήν νά μᾶς παρακολουθήσουν ἀπό τās στήλας αὐτάς.

Τελειώνοντας ἐκφράζουμε θερμά εὐχαριστήρια εἰς τήν ἀγαπητὴν «Ἐλευθερίαν», διότι ἐκάλυπεν ἀπό τῶν στηλῶν της ἓνα τόσο μεγάλο, ἀλλά καί ἐπίκαιρον καί ζωτικόν θέμα. Ἐπίσης ἀνακοινοῦμε ὅτι τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, μέ ἐντολήν καί εὐλογίαν τῆς Ἱεραῆ Συνόδου θά ἐπισκεφθῶμεν τήν γενέτειράν μας Λάρισαν μέ σκοπὸν νά παρουσιάσωμεν τό θέμα ἀναλυτικότερον, ἀλλά καί

νά δώσωμεν τήν εὐκαιρίαν νά διευκρινισθοῦν ἀπορίες, παρατηρήσεις καί προτάσεις, νά ἐπικοινωνήσουμε δέ καί μετά τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Λαρίσης, τόν ὁποῖον αἰσθανόμεθα βαθεῖαν τήν ὑποχρέωσιν νά εὐχαριστήσωμεν, διότι ἔδωκε τοιαύτην εὐκαιρίαν καί ἐρεθίσματα, διὰ νά ἀρχίσει νά γνωρίζεται ἓνα τόσο σοβαρό καί φλεγμαῖνον ἐκκλησιαστικόν θέμα.

